

**Půjčuj, rozmnožuj,
rozšiřuj!**

**LÉTO 2014
ROČNÍK 25**

Sola Scriptura – Jedině Písmo

Solus Christus – Jedině Kristus

Sola Gratia – Jedině milostí

Sola Fide – Jedině vírou

Soli Deo Gloria – Jedině Bohu Sláva

OBSAH

Mýlil se snad Pavel?	1
Předurčení k adopci I.	3
Dopis čtenáře: Vyvolení a podmíněná milost	8
Satanovy taktiky	13
Rozlišuj, nebo zemřeš!	17
Ekumena mezi protestanty a katolíky – to nejde!	24
Misijní kořeny svobody a prosperity	28
Rodinná pobožnost	32
Poddanost ženy	42
Bible – zbraň našeho Pána	45

MÝLIL SE SNAD PAVEL?

Geoff Volker

Jestliže Bůh chtěl ukázat svůj hněv a zjevit svou moc, a proto s velkou shovívavostí snášel ty, kdo propadli jeho hněvu a byli určeni k záhubě, stejně chtěl ukázat bohatství své slávy na těch, nad nimiž se smíloval a které připravil k slávě – na nás, které povolal nejen ze židů, ale i z pohanských národů. Jak je psáno u Ozeáš: ‚Lid, který není můj, povolám za svůj lid a Nemilovanou nazvu Milovanou, a kde bylo řečeno: Vy nejste můj lid, tam budou nazváni syny Boha živého.‘ A Izaiáš prohlašuje o Izraeli: ‚Kdyby bylo synů Izraele jako písku v moři, jen zbytek bude zachráněn, neboť Hospodin vykoná svůj soud na zemi rychle a úplně.‘ A jak to Izaiáš předpověděl: ‚Kdyby nám Hospodin zástupů nenechal aspoň símě, bylo by to s námi jako se Sodomou, Gomoře bychom byli podobni.‘ (Ř 9,22–29)

V tomto oddílu Písma apoštol Pavel, jak se zdá, vysvětluje, proč Bůh stvořil nevyvolené, i když už od počátku nebylo Jeho záměrem je spasit. Nevyvolení totiž hrají svoji roli během spasení vyvolených. Když svoji úlohu splní, jejich role skončí

2 ZÁPAS O DUŠI

v zatracení. Moje snaha o vysvětlení se netýká tolik Pavlova vysvětlení jako textu Staré smlouvy, který vše uvádí na pravou míru. Pavel cituje proroka Ozeáše, z něhož plyne, že Božím záměrem je zalidnění území skutečným Božím lidem (Židy), který bude rozeset mezi ostatními. Není těžké pochopit, že prorok hovoří o etnickém Izraeli:

- ◆ *V onen den odpoví, je výrok Hospodínův, odpovím nebesům a ona odpovědí zemi... Vsej jej pro sebe do země, Neomilostněné budu milostiv, těm, kdo Nejsou-lid-můj, řeknu: „Tys můj lid“, a on řekne: „Můj Bože!“ (Oz 2,23 a 1,10)*
- ◆ *Domu judskému však budu milostiv. Zachráním je skrze sebe, Hospodina, jejich Boha; nezachráním je lukem, mečem a válkou, koni a jezdcí. (Oz 1,7)*

Hospodínův plán se od počátku týkal opravdového Božího lidu, jehož příslušníci byli většinou nežidovského původu. O těch není v Ozeášovi ani zmínky. Alespoň na první pohled se zdá, že Pavel nevěnuje pozornost originálním souvislostem, čímž dává textu zcela nový smysl. Jak tedy máme chápat Pavlovo citování textu Starého zákona?

Jak jsme již řekli, Ozeášova kniha se týká výhradně Izraele. Jde o *historii rebelujícího lidu Izraele, navzdory všemu, co obdrželi jako příjemci zaslíbení a projevů úžasné Boží lásky. Takže o co vlastně jde?*

Nejdříve si musíme uvědomit, že apoštol Pavel píše v moci Ducha svatého. Dokonce je psáno, že to, co napsal, má stejnou váhu jako písmo Starého zákona:

- ◆ *A vězte, že ve své trpělivosti vám Pán poskytuje čas ke spáse, jak vám na-*

psal i náš milý bratr Pavel podle moudrosti, která mu byla dána. Mluvil tak o tom ve všech svých listech. Některá místa jsou v nich těžko srozumitelná a neučení a neutvrzení lidé je překrucují, jako i ostatní Písmo, k vlastní záhubě. (2Pt 3,15–16)

Nemůžeme tvrdit, že Pavel z pasáží Písma vyčetl něco, co tam nebylo úmyslně vloženo. Pavel jasně říká, že pasáže v Ozeášovi hovoří o lidu nežidovského původu, který přijde ke spásné víře v době Nové smlouvy:

- ◆ *...na nás, které povolal nejen ze židů, ale i z pohanských národů. Jak je psáno u Ozeáše: „Lid, který není můj, povolám za svůj lid a Nemilovanou nazvu Milovanou, a kde bylo řečeno: Vy nejste můj lid, tam budou nazváni syny Boha živého.“ (Ř 9,24–26)*

Pavel prohlašuje, že zaslíbení dané Izraeli, týkající se jeho budoucí obnovy, se naplní s příchodem období Nové smlouvy, kdy bude ustanoven pravý lid, který bude tvořen většinou lidem nežidovského původu. Pavel zde hovoří o naplnění Nové smlouvy jazykem Starého zákona. Jinými slovy řečeno, toto je jediný způsob výkladu, který umožní vidět pravé naplnění Starého zákona skrze optiku Nové smlouvy. Bůh sám interpretuje to, co tím říká, a předává nám pravdivý význam Jeho Písma. Proč by Bůh Izraeli Staré smlouvy poskytl jen část celého obrazu? Zdá se mi, že tím, že byl Izrael jen dočasným obrazem nevěřícího Božího lidu, potřebovali pochopit jen tu část Písma, která se bezprostředně týkala toho, co Bůh vykoná skrze opravdový Boží lid, i když Izrael nepochopil, jakou roli bude hrát v obraze Božího lidu.

My na druhé straně kříže, kdo patříme k věřícím na této straně letnic, potřebujeme skrze Novou smlouvu pochopit plný smysl tohoto zaslíbení, protože nám byl dán význam pravého naplnění. Pavel nakládá s touto pasáží Ozeáše opatrně. Použitý text v kontextu vnáší pravý smysl až v době Nové smlouvy. Když čteme Boží slovo, měli bychom postupovat s opatrností a nechat Boha interpretovat svá

vlastní slova. Je třeba, abychom odložili stranou naše domněnky a sledovali, jak bibliční pisatelé používají pasáže Starého zákona, když je citují v Nové smlouvě. Kdo tvrdí, že Bůh zaslíbil Izraeli znovuoobnovu, což má být naplněním tohoto zaslíbení, neznamena, že musí dojít k doslovné obnově etnického Izraele, ale to, že do Písma vkládá něco, co do něj Bůh sám nevolžil. Přenechme interpretaci Autorovi. ■

DOKTRÍNY MILOSTI

PŘEDURČENÍ K ADOPCI (EF 1,5) I.

– jk –

Pokračujeme ve výkladu první kapitoly listu Efezským. Sinclair Ferguson říká, že z lidského pohledu je list Římanům Pavlovým nejpůsobivějším dílem, zatímco list Efezským nejelegantnější. Je to skutečně tak. List Efezským je nejenom hluboký list, list, který zasahuje od věčnosti minulé do věčnosti budoucí, ale je to také list, který je nesmírně krásný. Skutečně je elegantní. Je jako umělecké dílo – každý detail je propracovaný, každá část ladí s celkem, a celek zapadá do celkového kontextu, zvýrazňuje ho a oživuje. Každá myšlenka, kterou zde nacházíme, každá věta, výběr slov i jejich skladba, to je symfonie. Celá struktura listu je opravdu nádherná.

List Efezským je dopis církvi o církvi. Když tento list čtete, tak vám před očima vyniká nádhera Božího díla. Vrcholem tohoto díla, vrcholem celého stvoření je Kristova nevěsta, církev. To je směr, kterým apoštol vede všechno, co píše efezským křesťanům.

◆ ... [abyste] osvíceným vnitřním zrakem viděli, k jaké naději vás povolal, jak bohaté a slavné je vaše dědictví v jeho svatém lidu... (Ef 1,18)

Dnes je před námi pátý verš, který nám nabízí celou řadu úžasných pravd o Bohu, o Kristu, o církvi, i o jednotlivých křesťanech. Při výkladu tohoto verše mějme před očima a ve své mysli právě Kristovu nevěstu, církev. Od prvního verše mluví Pavel o církvi a vede křesťany k tomu, aby pochopili, co je to církev. Jsou to svatí, kteří věří v Ježíše Krista (v. 1), jsou to ti, kteří zakusili a zakoušejí Boží milost a pokoj (v. 2). Církev jsou ti, kdo jsou požehnáni vším duchovním požehnaním nebeských věcí v Kristu (v. 3). Církev jsou ti, kdo byli Bohem vybráni, vyvoleni (v. 4). Kdy se to stalo? Před stvořením světa. Jak se to stalo? V Kristu Ježíši. Proč se to stalo? Aby byli svatí a bez poskvrny před Boží tváří v lásce.

To je církev. Pouhé čtyři úvodní verše – a jaké bohatství nebeských věcí popi-

4 ZÁPAS O DUŠI

sují! Pouhé čtyři verše nám stačí na to, abychom dobře viděli rozdíl mezi opravdovým křesťanem a tím, kdo sice ústy vyznává Krista, ale srdcem je daleko od něj – abyste byli svatí a bez poskvrny před Jeho tváří v lásce. Apoštol Pavel napsal Timoteovi o lidech, kteří:

- ◆ *Budou mít vnější formu zbožnosti, ale její moc jim bude cizí. (2Tm 3,5 ČSP)*
- ◆ *... budou se tvářit jako zbožní, ale svým jednáním to budou popírat. Takových lidí se straň. (2Tm 3,5 CEP)*

Kristova církev jako celek i křesťané jako jednotlivci byli od věčnosti Božím plánem číslo jedna. Všechno, co kdy bylo stvořeno, mělo a má právě tento cíl – slavnou a svatou Kristovu nevěstu. Můžeme dokonce říci, že to je ten hlavní důvod, proč Bůh stvořil všechno ostatní – aby se jednoho dne v celé své nádheře a kráse objevila Kristova nevěsta a byla svatba Beránkova. Jak to mohu říci? V Efezským 1,5 je odpověď. Nejlepší český překlad tohoto verše najdeme u Pavlíka:

- ◆ *... předurčil nás k přisvojení za syny skrze Ježíše Krista pro sebe podle blažené libosti své vůle... (Ef 1,5 Pavlík)*

Bůh nás předurčil... Tady se dostáváme k prvnímu tématu našeho dnešního kázání, k první doktríně, která je obsažená v našem dnešním textu – je to učení o předurčení, o predestinaci. Jeden špatný vtip říká, že když chcete utiřit skupinu křesťanů, kteří mezi sebou živě diskutují, tak se jich zeptejte na to, co si myslí o predestinaci – rázem zavládne ticho. Řekl jsem, že to je špatný vtip a skutečně si to myslím, protože jak uvidíme dneska, učení o předurčení je učení, které je plné ži-

vota, které má ohromný dopad na náš vlastní život a které nám sděluje veliké pravdy o tom, kdo je to Bůh.

Hned na začátku si musíme položit důležitou otázku: Ví Bůh opravdu všechno? Před pouhými několika desítkami let se objevilo falešné učení, které tvrdí, že Bůh nezná budoucnost. Označuje se to zvláštním názvem – otevřený teismus. Tohle učení se dostalo i k nám – je prezentované například v knize Dopisy skeptikovy (Postilla 2003) nebo v některých článkách Dana Drápala.

Podle tohoto učení zná Bůh budoucnost jenom rámcově, ale nezná její detaily. Ty totiž vytvářejí lidé svou svobodnou vůlí – a kdyby Bůh věděl, co lidé udělají, tak by již neměli svobodnou vůli. Takže to Bůh vlastně vědět nemůže. Skoro před půl tisíciletím Martin Luther o svobodné lidské vůli řekl: „Pokud někdo přisuzuje svobodné lidské vůli nějaký podíl na spasení, byť i jen sebemenší, nic neví o milosti a Ježíše Krista ještě správně nepoznal.“ To jsou vážná a tvrdá slova, ale ve světle našeho dnešního textu jim musíme dát za pravdu. Co říká pátý verš Efezským 1? Tak především prohlašuje, že:

Bůh předurčil

V listu Efezským se před námi odhaluje velkolepé Boží dílo. Dílo, které začíná před stvořením světa. Hned dvakrát apoštol Pavel používá ve verších čtyři a pět předložku, která má časový význam – předložku „před“. Před stvoření světa Bůh vyvolil a Bůh také před-určil, tedy předem určil, předem naplánoval, předem vymyslel, naprojektoval.

Pátý verš nám představuje Boha jako nebeského projektanta. Čtvrtý verš nám říká, kdy Bůh projektoval, plánoval, určoval – bylo to před stvořením světa. Pátý verš nám říká, že Bůh naplánoval každý detail. To je totiž význam slova předurčení – přesně vymezit hranici, uložit, pevně stanovit, určit. Toto slovo není třeba nějak složitě vysvětlovat – mluví samo za sebe. Je to slovo, které je zcela výstižné, a to i přes to, že nepatří mezi nejpoužívanější slova v Písmu – je v celém Novém zákoně použito jenom šestkrát a vždy je to Bůh, kdo určuje, je to Bůh, kdo jedná. A právě to je nejdůležitější charakteristika: **Bůh** nás **předurčil** k synovství. Je to Bůh, kdo zde jedná. Jedná dopředu, plánuje všechny věci, určuje je předem. Je to Bůh, kdo předem určil, kdo se stane Božím dítětem. Bůh předurčil.

Toto učení je naprosto nepřijatelné pro přirozeného člověka – skutečně je mu bláznovstvím. Pavel o tom jasně mluví, když říká, že se učíme:

◆ *... moudrosti Boží, skryté v tajemství, kterou Bůh od věčnosti určil pro naše oslavení. (1K 2,7)*

Zde je opět slovo předurčil. Bůh předurčil věci Boží moudrosti, které se týkají našeho spasení. O něco dále říká, že přirozený (neznovuzrozený, tedy nevěřící) člověk nemůže chápat věci Božího Ducha, nemůže chápat věčné Boží plány (1K 2,14). Ale pro věřící srdce je to jasné a jednoduché. Učení o předurčení společně s učením o nepodmíněném Božím vyvolení nás vekou k pokoře. Říkají nám, že záleží na Bohu. On je život, zatímco my jsme jen prach. On je Stvořitel, On je také Spasitel.

Žádný člověk nemůže zachránit sám sebe. Jenom u Boha je milost.

Boží předurčení nám ukazuje Boží plán, zatímco Boží vyvolení vysvětluje, jak Bůh tento plán naplňuje. Bůh nestvořil svět s tím, že by nevěděl, co dělá. Bůh je vševědoucí, ví úplně všechno. Není nic, co by Bůh nevěděl, co by Ho mohlo překvapit nebo zaskočit.

◆ *Od počátku oznamuji, co se v budoucnu stane... (Iz 46,10)*

Celý kontext Efezským 1,5 odhaluje Boží záměry a plány.

◆ *[Bůh] si předsevzal, že podle svého plánu, až se naplní čas, přivede všechno na nebi i na zemi k jednotě v Kristu. (Ef 1,9–10)*

Předsevzal si podle svého plánu... Tato slova nám ukazují, kdo je Bůh. On je vládce nad časem, On je vládce nad historií. On vládne nade vším, co se děje. Má ale vůbec nějaký smysl se o něco snažit nebo o něco usilovat, když Bůh už všechno předem naplánoval? Proč něco řešit, když Bůh už dopředu rozhodl o tom, kdo bude a kdo nebude spasen? Už jsme se touto námitkou zabývali – Boží slovo se jí zabývá:

◆ *Človče, co vlastně jsi, že odmlouváš Bohu? (Ř 9,20)*

Bůh nám nezjevil tyto ohromné pravdy o vyvolení a předurčení proto, abychom o nich spekulovali, abychom se dohadovali, zda ten, či onen je vyvolen a předurčen, a někdo jiný zase nikoliv. Bůh nám nedal tyto pravdy k tomu, abychom se donekonečna zabývali tím, zda jsme vyvolení nebo ne! Bůh nám tyto úžasné věci zjevil proto, abychom se radovali z Jeho velikosti, abychom chválili slávu Jeho

6 ZÁPAS O DUŠI

milosti (v. 6), abychom v těchto pravdách našli pokoj a ujištění. Naše hříšná mysl chce spekulovat o těchto věcech, ale je to omezená mysl a před námi jsou Boží pravdy, které daleko přesahují naše chápání. Nejsme schopni je pojmout. Jediné, co schopni jsme, je zahlédnout záblesk jejich slávy a tato sláva nás má naplňovat úžasem, vděčností, radostí, pokojem, důvěrou a láskou k našemu Spasiteli.

Jak nás Bůh předurčil? Skrze Ježíše Krista.

Věřícím v Ježíše Krista (v. 1), milost a pokoj od Pána Ježíše Krista (v. 2). V Kristu jsme obdařeni vším duchovním požehnáním (v. 3), v Něm jsme byli vyvoleni před stvořením světa (v. 4) a skrze Něj jsme byli předurčeni k adopci, k přijetí za syny (v. 5). Kristus je tím, na koho se máme soustředit!

Mimo Krista nemáme nic. Všechno, co máme, všechno, co získáváme od Boha, co k nám od Boha přichází, je spojené s Kristem. On je tím ústředním bodem celého Božího zjevení. Neexistuje předurčení, které by šlo mimo Krista, neexistuje člověk, který by byl vyvolen a nebyl v Kristu. Nikdo nebyl, a nikdy nebude spasen mimo Krista. Nikdy se nikdo nestane Božím dítětem bez Krista. Bez Krista není žádné duchovní požehnání, mimo Krista není žádné vyvolení, bez Krista není žádné přijetí za syny. Ale koho Bůh předem určil, aby přijal podobu Božího syna (Ř 8,29–30), ten byl v Kristu vyvolen a takový člověk musí také uvěřit, činit pokání a žít svatým a bezúhonným životem před Boží tváří v lásce.

Jestliže nás Bůh vyzývá k tomu, abychom činili pokání a věřili evangeliu, potom to musíme dělat. A pokud to neděláme, tak se bouříme proti Bohu. Nemůžeme dojít ke spasení bez víry v Ježíše Krista. Nemá smysl řešit otázku předurčení, pokud nechci přijít ke Kristu. Ale nikoho z těch, kdo k Němu přijdou, nevyžene ven (J 6,37). A každý, kdo vyzývá jméno Páně, bude spasen (Ř 10,13). Toto je prostý fakt evangelia.

Efezským 1,5 nás vede za oponu evangelia a ukazuje nám, jak hluboké, jak mocné a jak slavné evangelium je. Ukazuje nám, že evangelium je cele a jedinečně zakotveno v samotném Bohu, je jím připraveno, je jím zajištěno, a bude Bohem dovedeno až do konce.

- ◆ *[Kristus] byl jako beránek bez vady a bez poskvrny předem vyhlédnut před stvořením světa a přišel kvůli vám na konci časů. (1Pt 1,19–20)*
- ◆ *Opravdu se srotili v tomto městě Herodes a Pontius Pilát spolu s pohany i s národem izraelským proti tvému svatému služebníkovi Ježíšovi, kterého jsi posvětil, a vykonali, co tvá ruka a tvá vůle předem určila. (Sk 4,27–28)*

Zde můžeme vidět, jak se Boží předurčení spojuje s lidským jednáním. Bůh neutil Piláta, Heroda, velekněží ani Izraelce k tomu, aby ukřižovali Krista. Oni to udělali sami, ze své vůle – ze své svévolné vůle. Přesto to bylo něco, co Boží vůle předem určila a Boží ruka takto vykonala. Bůh naplánoval spasení skrze Krista. Předem vyhlédl, určil a vyvolil ty, kdo skrze Krista uvěří, Kristovu nevěstu, která bude Kristovou obětí na kříži vykrou-

pena, očištěna a Jeho krví bude posvěcena pro svého ženicha.

Pro sebe

Dvě slovíčka v originálním textu se překladatelům ekumenické Bible podařilo rozpustit v ostatních slovech – Bůh nás předurčil k adopci skrze Ježíše Krista **pro sebe**. Minule jsme si říkali, že řecký tvar slovesa vyvolit v sobě zahrnuje myšlenku „sám pro sebe“. V pátém verši je u předurčení výslovně napsáno, že **Bůh nás předurčil pro sebe!** Je to jinými slovy totéž, co je řečeno ve čtvrtém verši – abychom byli svatí a bez poskvrny před Jeho tváří v lásce.

Bůh, původce spasení, nás předurčil k synovství. A slova ‚pro sebe‘ ukazují také na završení celého procesu – Bůh všechny věci dovede až do konce. Učinil je pro sebe a to znamená, že je v celém tomto procesu trvale aktivně zapojený, je přítomný. Když se někdo stane Božím dítětem, tak se to neděje Bohu za zády nebo tak, že by o tom Bůh nevěděl nebo na tom neměl podíl.

Pro sebe také znamená, že nepatříme sami sobě (1K 6,19). Jsme Boží lid, Boží vlastnictví, Boží dílo, Kristova nevěsta.

◆ ... rod vyvolený, královské kněžstvo, národ svatý, lid náležející Bohu... (1Pt 2,9)

Proto Ježíš říká, že všichni, které mu dává Otec, přijdou k Němu (J 6,37), a když se modlí, říká:

◆ ... *dal jsi mu pravomoc nad veškerým tělem, aby všem těm, které jsi mu dal, dal život věčný. ... neprosím za svět, ale za ty, které jsi mi dal, protože jsou tvoji.* (J 17,2,9 ČSP)

Ježíš vládne nade všemi a nade vším, ale jako zvláštní dar Mu byli dáni ti, které Bůh od věčnosti předurčil k přijetí za syny – vyvolené Boží.

Ještě jeden text musím zmínit, protože je spojený s evangelizací a častá námitka proti předurčení je, že toto učení ničí evangelizaci. *Pokud Bůh předurčil, kdo uvěří, proč bychom měli kázat evangelium?* Jednoduchou odpověď najdeme v Písmu:

◆ ... *evangelium je moc Boží ke spasení pro každého, kdo věří...* (Ř 1,16)

Aby se člověk stal křesťanem, musí uvěřit. Boží vyvolení zaručuje, že toho člověk bude schopen. Bez Božího vyvolení bychom zůstali i nadále – svou vlastní vinou – mrtví ve svých hříších a přestoupečích. To není Boží problém, že nechceme být zachráněni, ale náš vlastní. To je náš vlastní hřích, že jsme nepřátelští vůči Bohu a zatvrzele odmítáme poslouchat Jeho slovo.

Když byl Pavel v Korintu, zakoušel těžká protivenství – Židé se rouhali Kristu, Pavel musel odejít ze synagogy, útočili na něj i na učedníky, takže se rozhodl, že opustí město. Ale potom měl vidění, v němž mu Pán řekl:

◆ *Neboj se! Mluv a nemlč, protože já jsem s tebou a nikdo ti neublíží. Mnozí v tomto městě patří k mému lidu.* (Sk 18,9–10)

V Korintě byli mnozí lidé, kteří patřili k Božimu lidu – tedy k vyvoleným (1Pt 2,9), k církvi, a to i přesto, že to ještě nebyli křesťané, ještě nebyli spasení, ještě neuvěřili v Krista. Ale kvůli nim měl Pavel zůstat v Korintě a kvůli nim měl snášet protivenství. Kvůli nim měl také kázat evangelium.

8 ZÁPAS O DUŠI

◆ *A tak tam Pavel zůstal jeden a půl roku a učil je Božímu slovu. (Sk 18,11)*

Učení o předurčení dalo Pavlovi jistotu, že kázání evangelia nebude marné. Jak je zjevné z obou listů Korintským, skutečně mnozí uvěřili a stali se křesťany.

Učení o předurčení není brzdou evangelizace, ale naopak motorem, silou, která vede kazatele k tomu, aby vyhlašoval

evangelium jasně, srozumitelně a s odvahou, aby zvěstoval Boží slovo s vědomím toho, jak je Bůh velký, mocný, pečlivý a dokonalý, milosrdný a milostivý. Vždyť si:

◆ *... nás předurčil k přisvojení za syny skrze Ježíše Krista pro sebe podle blahé libosti své vůle... (Ef 1,5 Pavlík)*

ODPOVĚĎ NA DOPIS ČTENÁŘE

DOPIS ČTENÁŘE – VYVOLENÍ A PODMÍNĚNÁ MILOST

– jk –

Pokoj Vám a milost, Milane, děkuji Vám za Vaše dopisy. Jsme vděční za to, že věrně studujete Zápas o duši a že Vás – přes veškerý nesouhlas, který vyjadřujete – vede hlouběji do Písma, jak je z Vašich dopisů patrné.

Podívejme se tedy nejprve na to, jak postupujete ve svých úvahách, a potom se podíváme na jejich obsah. Píšete:

Reaguji na poslední ZOD. Marně jsem hledal i ptal se různě, co se stane s lidmi, kteří nejsou vyvoleni či předurčeni ke spáse??? Dle mé úvahy nemohou být odsouzeni do pekla, protože uvěřit nemohli! Bůh jim víru nedal! Jen těm vyvoleným a předurčeným ke spáse! Mohou tedy Boha obvinít, že jim víru nedal a že žádnou vinu nemají. Potom by neplatilo pro ně odsouzení do věčného prokletí! Tuto myšlenku jsem zatím nikde v ZODu nečetl! Případá to nějak jako učení Jehovistů! Oni tvrdí, že ne všichni lidé vstanou z hrobů k soudu! (Myslí z těch „nespravedlivých“.)

Všimněte si, jak uvažujete. Na základě své vlastní fantazie („dle Vaší úvahy“) vytvoříte nějaké učení – v tomto případě o tom, že nevěřící a nevyvolení lidé nemohou skončit v pekle atd., následně toto učení odsoudíte, což je snadné, protože takový nesmysl nemá žádnou oporu v Písmu (konec konců vždyť je produktem Vašich vlastních úvah) a nakonec toto učení prohlásíte za naše učení. To je nejen úžasný komunikační kotrmelec, ale také nám tím podouváte něco, co jsme nikde nenapsali a čemu ani vzdáleně nevěříme.

Podívejme se nyní na obsah toho, co píšete:

Také je psáno v ZODu na s. 16 v posledním čísle, že milost, která klade podmínky, přestává být milostí! Propuštěnému vězni na milost nejsou kladeny podmínky? Může potom dále krást a vraždit? Když jednou milost dostal? Ježíš také říká člověku, který dostal milost a byl uzdraven: Již nehřeš, jinak se ti stane něco horšího!!! Co asi? Méně odměny v nebi? Nebo věčný trest? Jistě

to druhé! Podmínky ke spáse a k vytrvání ve víře a v poslušnosti až do konce nám ukazují směr pro naši víru v poslušnosti k Písmu a Bohu.

Milost je ničím nezasloužená přízeň. Z podstaty této definice milosti vyplývá, že milost neklade a ani nemůže klást podmínky. Je to přesně tak, jak píšete – vězni propuštěnému na základě milosti nejsou kladeny podmínky. Jinak by se nejednalo o propuštění z milosti, ale o podmíněčné propuštění. I takové propuštění ve vězeňství existuje – odsouzený si odpyká část trestu a potom je podmíněčně propuštěn. Tou podmínkou je obvykle to, že se po určitou dobu nedopustí žádného trestného činu. Pokud by se ho dopustil, potom za něj bude odsouzen a k trestu mu bude přidána ta část trestu, která mu byla předtím odpuštěna. Ale s propuštěním na základě milosti je to jinak. Jistě si vzpomenete na amnestii (tedy nesprávně prezidentskou milost) Václava Klause na začátku loňského roku. Nebyla spojena s žádnou podmínkou. Stejně tak je to s naším spasením. Je tady obrovský rozdíl mezi Starou a Novou smlouvou. Podívejme se do Písma na zaslíbení Nové smlouvy:

◆ *A dám vám nové srdce a do nitra vám vložím nového ducha. Odstráním z vašeho těla srdce kamenné a dám vám srdce z masa. Vložím vám do nitra svého ducha; učiním, že se budete řídit mými nařízeními, zachovávat moje řády a jednat podle nich. (Ez 36,26–27)*

Všimněte si nejprve Božího svrchovaného jednání. Bůh se neptá Izraelců (ani pohanů, na které se toto zaslíbení vztahuje

také – viz např. Sk 2,39), zda mu dovolí udělat něco s jejich srdcem. Bůh je nezádá o to, aby se mu dali k dispozici nebo aby byli svolní s tím, co Bůh chce udělat. Bůh oznamuje, co udělá. A udělá to přesně tak, jak On sám chce, protože On je Bůh (viz např. Ž 135,6). A právě toto je milost. Tímto se odlišuje Stará smlouva od Nové. Ve Staré smlouvě jsme četli:

◆ *Nyní tedy, budete-li mě skutečně poslouchat a dodržovat mou smlouvu, budete mi zvláštním vlastnictvím jako žádný jiný lid, třebaže má je celá země. (Ex 19,5)*

Je tedy zřejmé, že aby se Boží lid stal Božím lidem, musel nejprve poslouchat Boha a dodržovat Jeho smlouvu. K tomu také směřují všechny starozákonné výzvy o poslušnosti. Jaký je ale charakter Nové smlouvy? Je to smlouva, která se obejde bez poslušnosti? To rozhodně ne – slova Ezechiela jsou v tom naprosto jasná. **Poslušnost je neoddělitelnou součástí Nové smlouvy.** Ale na rozdíl od Staré smlouvy není poslušnost **podmínkou** Nové smlouvy, ale jejím **důsledkem**. Proto se mluví o smlouvě z milosti.

Bůh nejprve vloží do nitra člověka nové srdce a do něj dá svého Ducha a teprve potom je člověk schopen poslouchat, řídit se Božími nařízeními, zachovávat Boží řády a jednat podle nich. Teprve když má nové srdce, je schopen uvěřit v Boha, činit pokání a obrátit se.

Z toho také vyplývá, že poslušnost – a to poslušnost až do úplného konce, tedy věrnost a vytrvalost, je známkou opravdového křesťana. Ze zaslíbení Nové smlouvy v Ezechielovi 36,26–27 jedno-

10 ZÁPAS O DUŠI

duše vyplývá, že kdo nevytrvá do konce, není a nikdy nebyl skutečně znovuzrozený z Ducha svatého. Kdyby se narodil z Ducha svatého, vytrval by až do konce.

O tom, že křesťan vytrvá, nerozhoduje on sám, ale je to znovu dílo Boží milosti. Je to dílo Pána Ježíše Krista, který křesťanům dal svého Ducha a řekl, že Duch svatý s nimi zůstane navěky (J 14,16). Pokud by tedy opravdový křesťan mohl odpadnout, potom by to znamenalo, že buď Ježíš neříkal pravdu a Duch svatý nezůstane se všemi křesťany navěky nebo by to znamenalo, že Ježíš pravdu říkal, ale když křesťan odpadl, tak bude i s Duchem svatým odsouzen do ohnivého pekla. Obojí je nesmysl a dokonce bych to označil za rouhání. Ale pokud tvrdíte, že skutečný křesťan může odpadnout, potom si musíte vybrat jenom mezi těmito dvěma možnostmi. Jediná další možnost je, že ten, kdo odpadl, nikdy křesťanem nebyl a nikdy Ducha svatého nepřijal. Ale skutečný křesťan, protože je v Kristu, tak s bázní a třesením uvádí ve skutek své spasení (Fp 2,12). To není podmínka, jak píšete níže, ale důsledek. Stačí, když se podíváte na následující verš, což byste měl mimochodem udělat vždycky, protože když vytrhnete verše z jejich kontextu, tak můžeme klidně milost vykládat jako zákon na straně jedné (tedy s podmínkami) nebo jako nezřízenost (tedy bez důsledků) na straně druhé. **Ale milost je bezpodmínečná a má své důsledky** v životě omilostněného, tedy přináší ovoce. A to znamená, že ten, kdo je z milosti zachráněn, usiluje o svatost, čistotu, dobré skutky, protože ví, že:

◆ *... je to Bůh, který ve vás působí, že chcete i činité, co se mu líbí. (Fp 2,13)*
To je popis křesťana. Ten, kdo nečiní Boží vůli, kdo neposlouchá Boha a Jeho slovo, může být jenom těžko nazýván křesťanem.

Pochopitelně si mnozí poslušnost různě vykládají! Jak již čteme v Lukáš 19,14 – nechceme, aby tento nad námi vládl! Míň je tím pro nás Ježíš! Poslušnost je někdy nepohodlná pro mnoho křesťanů!

Často jsem slyšel, že křesťan, který zůstane nevěrný, vzdorující a neposlušný až do konce svého života, zůstane stále Jeho synem! Myslím ale, že zůstane pro svého Otce Boha mrtvým synem! V podobenství o ztraceném synu se našťestí syn vrátil. Byl již mrtvým kandidátem! Když by ve „světě“ zůstal, co by hrozilo? Odloučení trvalé od Otce!

Bůh nám ve svém slově jasně ukazuje, že láska ke Kristu (což je křesťanství) se pozná podle poslušnosti Jeho slovu. Kdo se nepodřizuje vládě Ježíše Krista, jak je zjevená v Písmu, není křesťanem. O tom to celé je a v tom je také většina neporozumění. Lidé považují za křesťana někoho, kdo křesťanem vůbec není a za církev to, co je jenom lidským spolkem. **Skuteční křesťané jsou podřízeni vládě Ježíše Krista.** Znovuzrozené (zasazené) srdce volá spolu s Židy a proselyty:

◆ *„Co máme dělat, bratří?“ (Sk 2,37)*
Neznovuzrozené srdce takovou otázku pokládat nebude. A i kdyby ji položilo, nebude podle odpovědi jednat. Křesťané jsou lidé, kteří činili pokání, uvěřili a dali se pokřtít. Poslechli Boží příkaz. Jednali

podle Jeho slova. Ježíš Kristus se stal jejich osobním Pánem. Vykoupil je, zaplatil za ně, patří Mu, jsou Jeho vlastnictvím, On je jejich životem, On řídí jejich život.

Ano, jsou lidé, kteří si myslí, že mají právo neposlouchat Krista. Ale to nejsou křesťané. Křesťané jsou otroky Ježíše Krista. Jsou spoutáni Jím samotným. To neznamená, že žijí dokonalý život, ale znamená to, že se denně podřizují Kristu, činí pokání a mají skutečný vztah s Kristem. Kristus je Hlava. On je velitelem, je ten, kdo přikazuje, co má křesťan dělat. Opravdový křesťan neznamená dokonalý křesťan. Ale usiluje o to, aby se líbil Pánu – ale ne proto, aby byl vykoupen a zachráněn, ale právě proto, že byl vykoupen a zachráněn:

◆ *Jsmepře jeho dílo, v Kristu Ježíši stvoření k tomu, abychom konali dobré skutky, které nám Bůh připravil. (Ef 2,10)*

To je křesťanství podle Písma, nikoliv křesťanství podle lidských představ.

Také něco z č. 118, kde je psáno o názoru, že zachránění budou jen ti, kteří nabízenou milost přijmou! Jsem stejného názoru. Jak ale píšete, je pravda, že peklo je (a bude) plné lidí, kteří se rozhodli proti Ježíši a za které bylo zapláceno, a nebe bude plné lidí, za které Ježíš zaplatil a oni se rozhodli pro Něj (správně). Přidávám: následovali až do konce v poslušnosti, důvěře a v čisté víře v Krista! Víra bez skutků je mrtvá! Poslušnost slovu Božímu a k Bohu je také skutek! Zachováním všech varování jsou také skutky! Milost je to, že nemusíme sloužit hříchu, neláká nás, to je také milost, nejsme již otroky chtíčů a choutek, to je

milost od Boha. Tomu jsme uvěřili v Jeho slovu, těm zaslíbením, které křesťan zažije, když Krista přijme!

Jestliže bude peklo plné lidí, za které Kristus zaplatil, potom právní řád České republiky je spravedlivější než Bůh, protože náš právní řád říká, že nikdo nemůže být dvakrát trestán za totéž. Ale Vy říkáte, že Bůh zaplatil v Kristu za viny a hříchy lidí a potom po těch samých lidech bude chtít zaplatit ještě jednou. Z toho nutně vyplývá, že Bůh je nespravedlivý.

Představte si, že přijdete do restaurace a dáte si oběd. V téže restauraci je nějaký bohatý dobrodinec, který chce udělat lidem radost a zaplatí veškerou útratu, kterou všichni lidé udělali. Zaplatí tedy i za Váš oběd. Zaplatí všechnu útratu a odejde. Když by pak přišel číšník a chtěl po Vás úhradu Vašeho oběda, řeknete, že je zloděj, protože onen dobrodinec už Váš oběd zaplatil! Ale i obráceně – pokud byste trval na tom, že nechcete přijmout dar tohoto bohatého dobrodince, nic to nemění na skutečnosti, že Váš oběd už byl zaplacen. A pokud by číšník přijal Vaše peníze za oběd, Váš dobrodinec by měl právo nazvat ho zlodějem, protože Váš oběd byl již zaplacen. **Pokud tedy Kristus zaplatil za hříchy všech lidí, a Bůh na soudu bude chtít další platbu, musíme trvat na tom, že Bůh je nespravedlivý.**

Existuje ještě jedno možné vysvětlení, ale to by muselo znamenat, že Bůh Kristovu oběť za hříšníka přijme teprve v okamžiku, kdy hříšník uvěří. Teprve když hříšník uvěří, je mu Kristova oběť připočtena k dobru. To by ale znamenalo, že ne-

12 ZÁPAS O DUŠI

ní dokonáno, aktivováno, dokud člověk nečiní pokání a nevěří, a to by také znamenalo, že Kristova oběť byla nedostatečná, že je k ní nutné něco přidat – lidskou víru, pokání atd. Problém by se v takovém případě objevil také s Vámi prosazovaným učením o odpadnutí. Jakmile by někdo uvěřil, Bůh by přijal Kristovu oběť, ale v okamžiku, kdy by odpadl, by zase Kristovu oběť odmítl a v onom vzácném případě, že by se dotýčný vrátil zase zpátky, by Kristovu platbu zase přijal – to by byl takový nebeský ping-pong.

Ani jedna z výše uvedených možností nemá nejmenší oporu v Písmu. Bůh je spravedlivý a nebude vyžadovat dvojí zaplacení. Kristova oběť je dokonalá. Ježíš zvolal, že je dokonáno. Kristova oběť není možností ke spasení, ale **Kristova oběť skutečně zachraňuje**. Cokoliv jiného je bezbožné pohanství.

1. list Petrův 4,18 nás silně varuje: Je zde psáno, že: i spravedlivý bude stěží zachráněn, kde se ocitne bezbožný a hříšný? Víím, že i mnoho křesťanů žije v hříchu a i bez Boha, i když ne všichni až do konce svého života! Souhlasím s Prvním pohledem na s. 10. Víím, že spasení je pro mne nyní jistota! Když svůj běh dokončím ve věrnosti a vytrvalosti v následování Krista v čisté víře! (V těchto podmínkách!)

S pozdravem v Kristu. Milan E.

Chtěl bych Vás požádat, abyste pečlivě studoval Písmo a zaměřil se na to, co říká Bůh o tom, kdo je křesťan a kdo nikoliv. Ušetří Vám to hodně zmatků, pochybností a bolestí. Pokud někdo žije trvale v hříchu nebo bez Boha, není to podle

Písma křesťan. Může to o sobě říkat, může si to o sobě myslet, ale není to pravda.

Spasení člověka nikdy nebylo postavené na základě podmínek, ale vždycky stálo na základě milosti. Všimněte si toho, co říká následující text:

◆ *Milostí tedy jste spaseni skrze víru. Spasení není z vás, je to Boží dar; není z vašich skutků, takže se nikdo nemůže chlubit.* (Ef 2,8–9)

Spasení není z vás! Spasení není odměnou za to, že splníte nějaké podmínky, protože to by znamenalo, že je z nás. Na podmínkách je postavený zákon, který říká, že „*kdo bude tyto věci činit, získá tím život*“ (Ga 3,12). Ale zákon nám nebyl dán proto, abychom skrze něj mohli získat život, protože nikdo (kromě Jediného) nemůže a nikdy nemohl zákon zachovat. Zákon je dán proto, aby „byla umlčena každá ústa a aby celý svět byl před Bohem usvědčen z viny“ (Ř 3,19). Ale teprve milost přináší spasení a život. Přináší to skrze víru, která je darem Boží milosti. Dar si nikdo nemůže zasloužit (to by byla mzda), dar nelze vyžadovat (ani na základě splnění podmínek) – pokud by bylo možné ho vyžadovat, už by to nebyl dar, ale povinnost. Ale Bůh nemá žádnou povinnost někomu zachraňovat. Jediná povinnost, kterou má, je odsoudit a spravedlivě potrestat každého člověka, protože „všichni zhřešili“ (Ř 3,23). Bůh nikomu nedluží spasení. Ale pokud se rozhodne spasení někomu dát, je to Jeho milost, která není vázaná na splnění podmínek, ale na Boží rozhodnutí. Proto je v Ef 2,9 napsáno, že „se nikdo nemůže chlubit“. Pokud by spasení záviselo na splnění podmínek, potom ti, kdo je splní, se mohou chlubit tím, že je spl-

nili, zatímco jiní nikoliv. Ale protože spase-
ní závisí na bezpodmínečné Boží milosti, je
„vyloučena každá chloubá“ (Ř 3,27). Milost
potom přináší důsledky do života člověka:

◆ *Jsmo přece jeho dílo, v Kristu Ježíši stvo-
ření k tomu, abychom konali dobré skut-
ky, které nám Bůh připravil. (Ef 2,10)*

Jsmo Jeho dílo, jsmo stvoření – to jsou vě-
ci, které nikdo nemůže udělat sám ze se-
be, kterých nemůžeme dosáhnout sebe-
lepším splněním nějakých podmínek. To
je Boží milost, která vede ke skutkům.
V tomto smyslu platí, že víra bez skutků
je mrtvá. **Pokud se obdržená milost ne-
projeví ve skutcích, tak tam žádná mi-
lost nebyla.** Skutky ale nejsou podmín-
kou milosti, ale důsledkem – dostali jsmo

milost, **abychom...** Také si všimněte, že
se nejedná o naše skutky, ale o Boží skut-
ky, tedy skutky, které nám Bůh připravil.
Takže i ty skutky jsou dílem Boží milosti
v nás a skrze nás (viz také Fp 2,13).

Chtěl bych Vás povzbudit ke studiu
Božího slova a k tomu, abyste přijímal Bo-
ží slovo tak, jak je a nesažil se do něj vná-
šet to, co vidíte kolem sebe na lidech, kteří
si říkají křesťané, ale nejsou jimi. Musíme
to dělat přesně naopak. Boží slovo musí
být tím, čím budeme měřit a co bude stát
nad námi samotnými. Své myšlení a své
názory potřebujeme stavět na tom, co říká
Bůh, a ne na tom, co vidíme kolem sebe
nebo co se vylíhne v naší vlastní hlavě. Bo-
ží slovo je pravda (J 17,17). ■

TÉMA: DUCHOVNÍ ROZLIŠOVÁNÍ

SATANOVY TAKTIKY

Peter Hastie

Jedním ze znaků teorie růstu sboru v prů-
běhu několika posledních desetiletí je její
zaujetí velikostí místního sboru. V našem
urbanistickém světě, který stále roste, nás
guru církevního růstu nabádají, abychom
zavrhlí „malost“ ve prospěch „velikosti“.

Jeden z nich vytrubuje „velikost“ jako
řešení efektivní světové evangelizace.
„Velké budovy, velcí prodejci aut, velké
supermarkety, velká obchodní centra
jsou normou. ... Lidé ve městech si na-
vykli myslet ve velkém. ... nemůžeme si
dovolit nechat naše sbory malé... ..veli-
kost moderního velkoměsta vyžaduje,
abychom mysleli ve velkém.“

Nicméně pokud je „malost“ zásad-
ním problémem, očekávali bychom, že

na ni v Novém zákoně najdeme spoustu
odkazů a také nejspíše nějaké strategie,
jak tuto potíž vyřešit.

Pátrání po takové informaci se nám
však nedaří. Ve skutečnosti je to jako hle-
dat jehlu v kupce sena, protože žádný
z pisatelů Nového zákona nezmiňuje, že
by větší počet lidí ve sboru činil shromáždění
pro Krista užitečnějším. Takže po-
kud „malost“ není sama o sobě problé-
mem sboru, co je jeho problémem?

Boj

Bible říká, že problémy církve jsou vždy
duchovní a většinou vznikají z vytrvalé-
ho boje, v němž se nacházíme. Je smutné,
že to mnoho křesťanů dnes nevidí.

14 ZÁPAS O DUŠI

Vyrostli jsme v materialistické a světské kultuře a mnozí z nás mají obtíže přimnout skutečnost satana a existenci démonických sil. Nicméně apoštolové učí, že stejně jako satan zaútočil v poušti na Ježíše, když se připravoval na svůj úkol záchrany, zaměřuje se také na církve.

To by nás nemělo překvapovat, protože církve reprezentuje Krista tím, že přináší spásu světu a vytváří prostředí, ve kterém mohou věřící zakoušet duchovní proměnu. Jak říká Pavel, církve je „sloup a opora pravdy“, jejímž účelem je dát poznat „nebeským vládám a mocnostem Jeho mnohotvarou moudrost“ (1Tm 3,15; Ef 3,10; Mt 28,19). Protože má církve takovou strategickou roli, je ďáblův zájem o její zničení zcela pochopitelný.

Otázkou je, jak svůj úkol plní. Pavlovy dopisy nám poskytují určitý vhled. Při psaní listu Efezským jim radí, jak na „ďáblový svody“ (6,11). Termín „svody“ je v dopisu použit ještě jednou v kontextu, který svědčí o chytráctví a lstivosti (4,14).

Termín zde použitý ve spojení se satanem naznačuje, že satan ne vždy využívá čelní útok, ale specializuje se v méně zřejmých rozvratných činnostech. Použití „svodů“ v množném čísle svědčí o tom, že satanovy útoky mohou přetrvávat a mohou mít různé podoby.

Některé mohou být zjevné – jako například pronásledování, zatímco jiné mohou být méně zřejmé. Donald Grey Barnhouse jednou řekl, že jedna ze satanových nejúspěšnějších lstí byla dostat své agenty přes presbyteriánské ordinační výbory, takže získal kontrolu nad kazatelny napříč celým australským národem.

Kniha Zjevení

O satanových strategiích proti církvi nám může mnoho říci Pavel, ale přitom je to kniha Zjevení, kde nacházíme nejpřímější odkazy na jeho svody a taktiky.

Jedna z charakteristik Zjevení je počet zmínek o satanovi a jeho nadpřirozených silách. Ve Zjevení je skutečně více zmínek o satanovi a jeho činech než jinde v Novém zákoně.

Navíc se tyto odkazy nacházejí rovnoměrně po celém Zjevení a pokrývají každý rozměr podsvětí od útoků na církve až po „hlubiny satanovy“ (2,24).

Máme štěstí, že jsme takto informováni, protože, jak nám připomíná Barnhouse v Neviditelné válce, jedna ze satanových nejchytrějších strategií je udržet nás v nevědomosti o jeho existenci a podvodné povaze jeho tvrzení.

A proto skutečně pomůže kniha Zjevení, protože nám poskytuje komplexní přehled mnoha způsobů, jakými se ďábel snaží církve zničit. A co je nejdůležitější, Zjevení nám připomíná, že život je pro církve válkou.

Je to bitva, kterou satan začal v nebi a ve které pokračuje na zemi (12,7 a 17). Jeho cílem je zničit církve a pohltit ji (12,4 a 17). Je specialista v podvádění a jeho zlomyslnost nezná hranic. Použije jakýkoliv prostředek, aby dosáhl svých cílů (12,9–12).

Zda tomu křesťané skutečně věří, je sporné. Během války bere národ svou bezpečnost vážně. Připravuje se na možné útoky.

Ale myslí si dnešní křesťané, že satan je smrtelnějším nepřítelem než teroristé? Chápou, že může skrytě pracovat v na-

šich denominací, teologických seminářích a místních sborech? To je otázka, na níž nás kniha Zjevení nutí odpovědět.

Vhled

Možná tím nejužitečnějším vhledem do satanových taktik proti církvi, který lze získat, nalézáme v dopisech sedmi sborům (Zj 2–3). Těchto sedm sborů reprezentuje obecnou církev. V tomto smyslu jsou nedocenitelnou prezentací toho, jak Satan vede svůj boj proti církvi v každé době.

Je zajímavé, že když srovnáme tyto dopisy se zbytkem Zjevení, nenajdeme v nich nic, co by přímo ukazovalo na pronásledování ze strany římských autorit. Naopak, zkoušky křesťanů jsou spíše přímo spojeny s hrozivými silami, jako je satan, a nepřátelskými Židy (2,9–10 a 13).

Navíc – Jan označuje za viníka problémů církve snad méně zjevné příčiny, jako jsou falešní apoštolové, hereze, falešné prorokování, také modlářství a nemorálnost (2,2 a 14 a 20). Všechny tyto hrozby jsou svým původem duchovní a jsou znamením ďáblova díla.

Časté použití výrazů, jako je „satan“, „ďábel“, „falešní apoštolové“, „satanův trůn“, „modly“, „Jezábel“, „sexuální nečistota“ a „hlubiny satanovy“ stačí k tomu, aby nás upozornilo, že většina nebezpečí, kterým sbory čelí, není jejich „malost“, ale satanovy svody.

Takže, co je to za svody? Dovolte mi jich zmínit jen pár. První a nejzřejmější taktikou, kterou satan používá proti věřícím, je začlenění falešných učitelů do církve.

Důvod je zřejmý. Satan ví, že jsme zachráněni a posvěceni, protože jsme po-

znali pravdu (2Tm 2,25; Tt 1,1). A proto je si také vědom, že pokud dokáže zkompromitovat službu slovem, podaří se mu zásadní úder proti církvi.

Neměli bychom být tímto jevem překvapeni. Jednou jsem měl rozhovor se starším kazatelem, který mi svědčil, že v době svého uvedení do služby byl nevěřící.

Vyprávěl mi, že nevěřil v božství Ježíše a podvedl starší, když se ho na to dotazovali. Přes 25 let sloužil v několika australských státech, než byl v letadle přivezen cizím člověkem ke Kristu.

Dvojitý agent

Bůh měl s tímto mužem slitování, ale co sbory, které každý týden podváděl až do svého obrácení? Stalo se před nedávnem, že kazatel, kterého Sydneyjská presbyterie uznala vinným z hereze, svědčil reportéru ze Sydney Morning Herald, jenž později tento výrok publikoval, že vědomě vstoupil do presbyteriánské služby jako „dvojitý agent“.

Je zajímavé si všimnout, že alespoň polovina sborů, které Jan zmiňuje, měla problém s falešnými učiteli a rozředěným evangeliem. Můžeme se jen dohadovat, jak jsou tyto problémy rozšířené dnes, ale kvůli tomu, na co se zde poukazuje, je potřeba v našich teologických seminářích a ve sborech nejvyšší bdělosti.

Přítomnost falešných učitelů mezi námi je pro náš duchovní život a náš smysl pro poslání nanejvýš destruktivní. Dále Jan zdůrazňuje, že falešné učení přichází v mnoha podobách. Zmiňuje „učení nikolaitů“, „učení Balaámovo a falešné „Jezábelino učení“ (2,14–15 a 20).

16 ZÁPAS O DUŠI

Ačkoliv to není výslovně řečeno, myslím, že se můžeme domnívat, že s učením v Sardách (3,1–6) a v Laodikeji (3,14–21) bylo něco velmi v nepořádku, protože ani jeden z těchto sborů se neprojevoval duchovním životem.

Toto vše nás má varovat, že satan, ten dávný had (12,9), se zaměřuje na kazatelny a vyučovací programy našich sborů. Vedoucí sboru se musí vždy mít na pozoru před touto skutečností a střežit evangelium.

Násilí

Satanovou druhou taktikou je vyvolat násilný odpor vůči církvi, takže se křesťané začnou bát svědčit a upadnou do mlčení. Zdá se, že v prvním století panovala krajní nevráživost vůči církvi ve Smyrně a Pergamu, kterou z velké části vyvolali Židé (2,8–17).

Podstata této hrozby, která nahání strach, je vyjádřena frázemi jako „dábel má některé z vás uvrhnout do vězení“, „zkouška“, „soužení“ a „buď věrný až na smrt“ (2,10). Závažnost pronásledování vyvstane, když si čteme, že „můj věrný svědek Antipas byl zabit“ (2,13).

Takový odpor nám připomíná, že „soužení“, jak říká Dietrich Bonhoeffer, „je znakem opravdového křesťana“. Avšak ne všechno soužení je fyzické. Satan ví, že lze církvi způsobit více bolesti skrze hanbu, která plyne z pomluv, než skrze fyzické hrozby (2,9).

Pomluvě jako zbrani dávali přednost nepřátelé počátků křesťanství. Rozšiřovali zvěsti, že křesťané jsou kanibalové, protože jedí „Kristovo tělo“ při večeři Páně. Obvinili je z prostopášnos-

ti kvůli společnému stolování známému jako „hody lásky“. Když křesťané odmítli uznat císařovo božství, byli očerněni jako zrádci a ateisté. Pronásledování není nic nového.

I dnes se dábel na mnoha místech pokouší umlčet církve skrze hrozbu násilí. Skutečnost, že velká většina iráckých křesťanů v poslední době opustila svou zemi, nám připomíná, že satan udělá cokoli, aby zlikvidoval křesťanské svědectví v rámci určité kultury.

Pasti

Různé formy zákonů proti hanobení a zákonů proti změně náboženského vyznání v mnoha současných demokraciích jsou dalším pokusem využít souhlas oficiálních autorit k potlačení křesťanského názoru a svědectví. Zdroj problémů je však nicméně zcela satanský.

Další taktika, kterou satan používá, je zdiskreditovat církve tím, že svede věřící do skandálů, obzvláště těch sexuálních (2,14–15 a 20 a 22). Ať už to křesťané chápou či ne, satan vlastně klade pasti, které je mají lapit v situacích morálního kompromisu.

Jakmile se tyto skutky uveřejní, osoba je zostuzena a církev pošpiněna. Pavel popisuje ostudu, která plyne z toho, když se do nemorálnosti zaplete vedoucí sboru, jako upadnutí do „dáblových nástrah“ (1Tm 3,7).

Satan ví velmi dobře, že pokud dokáže zdiskreditovat vedoucího sboru, potom lidé vně sboru nebudou ochotni naslouchat evangeliu. To vysvětluje, proč je tak důležité, aby pastoři, starší a vedoucí služebníci měli neposkvrněnou pověst

jak uvnitř, tak vně sboru. Následky vážného morálního selhání na jejich straně omezí schopnost sboru zasáhnout okolní společnost evangeliem.

Poslední taktikou, kterou bych chtěl prozkoumat, je způsob, jakým satan povzbuzuje, když jsou za kazatele ustanovováni tzv. „těšitelé lidí“. Z nečinnosti a neživotnosti sborů v Sardách (3,1–6) a Laodikeji (3,14–22) se zdá zřejmé, že služba Kristova „ostrého dvousečného meče“ (1,16) byla otupena.

Kázání nemělo moc. Proč? Můžeme pouze spekulovat o tom, co se dělo, avšak hladina sebeuspokojení ve sboru svědčí o tom, že pastoři se vzdali a aplikovali

styl služby „dejte lidem, co chtějí“, který zanechal jejich posluchače pohodlně zakotvené v materialismu a sebelásce.

Pravda

Zdá se, že oba tyto sbory hltaly vtipná ujištění, povídání a slova pohlázení od kazatelů zaměřených na publikum, a zapomněly, že potřebují konfrontační styl kázání, který zahrnuje témata hříchu, spravedlnosti a soudu.

Lekce dopisů sedmi sborům ve Zjevení je jasná – velikost sboru by neměla být jeho hlavní starostí. Daleko důležitější je jeho obeznámenost s taktikami, které satan proti sboru může použít. ■

ROZLIŠUJ, NEBO ZEMŘEŠ!

Aleš Novotný

Jeden věrný kazatel před nedávnem ve svém kázání řekl: „Největším problémem, kterému církev čelí, je neschopnost rozlišovat. Pokud nedokážete rozeznat pravdu, můžete zemřít na tisíc herezí. Je to jako duchovní AIDS. Nefungující imunitní systémem způsobí, že jste náchylní k úmrtí na tisíc nemocí“. Stejně tragické je, když pro neschopnost odlišit pravdu od lži odmítáme pravdu a tím pádem i živého Boha.

Ježíš se modlí za své následovníky: „*Posvěť je pravdou; tvoje slovo je pravda*“ (J 17,17). Tento verš mluví o dvou věcech:

- o oddělení pro Pána skrze Boží slovo,
- o tom, že Boží slovo je pravdivé.

Každý křesťan je povolán k tomu, aby rostl ve schopnosti rozlišovat pravdu, protože pravda je to, co ho odděluje pro Pána. Pokud jsi opravdu znovuzrozený, tak chceš

žít pro Krista a chceš, aby Duch svatý skrze pravdu Božího slova proměňoval tvůj život. Žít pro Krista znamená žít v pravdě, žít ve lži znamená žít proti Kristu. V čem žijete ty? O čem svědčí tvůj život?

Ještě před pár lety lidé přijímali učení především skrze kázání a vyučování v církvi, popřípadě skrze knihy, které četli. Dnes přijímáme mnoho učení skrze jedno kliknutí na internetu. Skrze jedno kliknutí přicházejí různí učitelé přímo do našich myslí a domácností.

Co posloucháme z internetu, jaké čteme knihy, jaké křesťanské akce navštěvujeme, jaké přátele máme, to má zásadní vliv na náš život. To, co čerpáme z těchto zdrojů, přinášíme také do našich sborů. Tudíž to není jen naše soukromá záležitost. Čím větší zodpovědnost v církvi má-

18 ZÁPAS O DUŠI

me, tím větší to bude mít vliv. Opravdu musíme zkoumat učení, které přijímáme, ať je z jakéhokoliv zdroje. V současnosti můžeme slyšet mnoho kázání a vyučování, která jsou založena na lidské moudrosti místo na výkladu Božího slova. **Bůh však slíbil, že požehná svému slovu,** ne lidským názorům a myšlenkám. Bůh říká:

- ◆ *Jako jsou nebesa vyšší než země, tak převyšují cesty mé cesty vaše a úmysly mé úmysly vaše. Spustí-li se lijavec nebo padá-li sníh z nebe, nevrací se zpátky, nýbrž zavlažuje zemi a činí ji plodnou a úrodnou, takže vydává símě tomu, kdo rozsívá, a chléb tomu, kdo jí. **Tak tomu bude s mým slovem, které vychází z mých úst: Nevrátí se ke mně s prázdnou, nýbrž vykoná, co chci, vykoná zdárně, k čemu jsem je poslal.** (Iz 55,9–11)*

Pouze Boží slovo v nás vykoná dobré dílo! Zkoumáš učení, které přijímáš? Záleží ti opravdu na tom, zda žiješ v pravdě, zda žiješ pro Krista? Tvým úkolem je uposlechnout příkaz Písma:

- ◆ **Žádným způsobem se nedejte od nikoho oklamat,** protože nenastane, dokud nedojde ke vzpouře proti Bohu a neobjeví se člověk nepravosti, Syn ztracení. (2Te 2,3)

Nedej se oklamat, zkoumej učení, které přijímáš. Možná chceš zkoumat, ale nevíš si rady. Jak se tedy stát člověkem, který dokáže rozlišit pravdu od lži, člověkem, který má dobrý „imunitní systém“?

Berojští a jejich příklad pro nás!

- ◆ *Dali se cestou, která vede přes města Amfipolis a Apollonií a přišli do Tesaloniky, kde měli Židé synagógu. Pavel jako*

*obvykle přišel do jejich shromáždění a po tři soboty k nim mluvil, vykládal Písmo a dokazoval, že Mesiáš musel trpět a vstát z mrtvých. „A ten Mesiáš,“ řekl Pavel, „je Ježíš, kterého já vám zvěstuji.“ Někteří z nich se tím dali přesvědčit a připojili se k Pavlovi a Silasovi, také velmi mnoho Řeků, kteří už ctili jediného Boha, a nemálo žen z významných rodin. To však naplnilo Židy hněvem a závistí. S pomocí několika ničemných lidí z ulice vyvolali sročení davu a tak pobouřili celé město. ... A hned té noci vypravili bratří Pavla a Silase do Beroje. Když tam přišli, odebrali se do židovské synagógy. **Židé v Beroji byli přístupnější než v Tesalonice: Přijali evangelium s velikou dychtivostí a každý den zkoumali v Písmu, zdali je to tak, jak zvěstuje Pavel. A tak mnozí z nich uvěřili a s nimi nemálo Řeků, vznešených žen i mužů.** (Sk 17,1–12)*

Jaké učení přinesl Pavel Berojským? Stejně, jako přinesl Tesalonickým. Víme, že Pavel přišel do synagogy a vykládal Písmo. Nepřinášel své myšlenky a názory, ale Písmo! Co výkladem Písma Pavel dokazoval? „Mesiáš musel trpět a vstát z mrtvých“ (Sk 17,3). Představuje Mesiáše, o kterém Bůh mluví skrze celý Starý zákon. A byl to „pouze“ Starý zákon, který měl Pavel k dispozici. My se můžeme jen domnívat, které texty vykládal. Snad Izajáš 53, možná Žalm 22, Žalm 16, možná vykládal hod beránka z knihy Exodus, možná oběti z knihy Leviticus. Poté, co Pavel „zhmotnil“ zaslíbeného Mesiáše v jejich myslích skrze učení Starého zákona, ukázal na Ježíše. Pavel doslova říká: „A ten Mesiáš,“ ... „je Ježíš, kterého já vám zvěstuji“ (Sk 17,3). Jak skvělé učení a úžasné vyznání!

Berojští a jejich zkoumání Pavlova poselství!

- ◆ *Židé v Beroji byli přístupnější... Přijali evangelium s velikou dychtivostí a každý den zkoumali v Písmu, zdali je to tak, jak zvěstuje Pavel. (Sk 17,11)*

Co Berojští zkoumali? Jedenáctý verš nám dává jasnou odpověď: „...zkoumali v Písmu, zdali je to tak, jak zvěstuje Pavel.“ Zkoumali, jestli Pavlovo poselství je v souladu s Písmem. Neboli zkoumali, jestli Pavel vykládá Boží slovo správně.

Jak Berojští zkoumali? Zkoumali s velikou dychtivostí. Vidíme iniciativu, zájem, nadšení, touhu. Zkoumali pečlivě, protože chtěli vědět: „...zdali je to tak, jak zvěstuje Pavel.“ Chtěli znát pravdu! Postoj Berojských byl velmi důležitý. Berojští byli přístupnější (otevřenější), přijali evangelium. To však neznamená, že byli otevření přijmout cokoli, to jen znamená, že byli ochotní v pokoře zkoumat Pavlův výklad Božího slova. Jejich srdce už byla zakotvena v Božím slově. Jejich mysl nebyla mysl, do které mohl Pavel zasít, co chtěl. Jejich mysl měla dobrý imunitní systém založený na pravdě Božího slova. Berojští byli také předem rozhodnutí přijmout jen to, co bylo v souladu s Božím slovem, a proto zkoumali Pavlovo učení.

Je tragédií, že dnes vidíme spoustu lidí, kteří se hlásí ke Kristu, ale jsou otevření přijímat téměř cokoli, a nejsou ochotní zkoumat, jestli je to biblické. Slyšíme různé výmluvy. Ta hlavní výmluva se týká časové náročnosti. Před Bohem však člověk s takovou výmluvou neobstojí. Bůh je ten, který dává čas a raduje se z křesťana, který je dychtivý poznat Jeho slovo. Pokud jsi

křesťan, který nezkoumá Písmo, tak prožiješ život v marnosti, protože nevíš, co Bůh od tebe očekává. Pokud říkáš, že znáš Pána dobře, ale nezkoumáš, nestuduješ Jeho slovo, tak žiješ v klamu. Pokud nemáš zájem o Boží slovo, tak nemáš zájem o Spasitele a jednou, až před ním budeš stát, On nebude mít zájem o tebe.

Kdy Berojští zkoumali? Berojští zkoumali denně. Nejednalo se jen o sobotní záležitost. Zkoumali denně, dokud si neověřili, že to, co Pavel káže, je pravda. My bychom měli mít stejný postoj i přístup. Zkoumáš denně učení, které přijímáš, dokud si neověříš, že je pravdivé? Máš u sebe stále Bibli, abys ji mohl kdykoli použít? Patříš k těm, kdo si berou Bibli na různá církevní setkání a na nedělní bohoslužbu?

Kde Berojští zkoumali? To je nejdůležitější otázka na zkoumání Berojských. Jedenáctý verš je opět jednoznačný: „... a každý den zkoumali v Písmu.“ Berojští zkoumali v Písmu! Písmo bylo pro ně slovem Božím!

Jaká jsou základní východiska ke studiu Božího slova?

Můžete mít jakékoli metody studia Písma, ale pokud nebudete mít ve svém životě následující principy, vaše zkoumání bude zamlžené a bez vlivu na váš život.

a) Přístupuj správně k Božím slovu

K Božím slovu přístupuj jako ke slovu, které vyšlo z Božích úst. **Pouze to, co měl Bůh daným textem na mysli, je Boží slovo.** Výchozím předpokladem studia Berojských byla pravdivost Božího slova. Ve světle Písma zkoumali Pavlovo učení. Berojští mohli zkoumat a jednat k Boží slávě, protože Pís-

20 ZÁPAS O DUŠI

mo pro ně bylo **jedinou autoritou** v jejich životě. Berojští věděli, že **biblický text může mít pouze jednu pravdivou interpretaci**.

b) Vyznávej hříchy Kristu!

Čiň pokání! **K Božimu slovu přistupuj s vyznanými hříchy**, je nemožné studovat Boží slovo s užitkem bez čisté mysli! Hřích svazuje, zkresluje pravdu. Vědomě nevyznatý hřích je vzpourou vůči Bohu! Hříchy, které si držíš, budou ovlivňovat tvůj výklad Božího slova. Křesťan nemůže růst v pravdě, dokud se nevzdá svých hříchů, ale jakmile se očistí, Boží slovo vykoná svou práci.

◆ **Odhoďte tedy všechnu špatnost, každou lest, přetvářku, závist, jakékoliv pomlouvání a jako novorozené děti mějte touhu jen po nefalšovaném duchovním mléku, abyste jím rostli ke spasení.** (1Pt 2,1–2)

c) Buď pilný!

K Božimu slovu přistupuj s pilností. **Ze studenta, který je líný a jen nahodile studuje Boží slovo, sotva bude křesťan, který je mocný v Písmu.** Jak to, že Pavel mohl tak mocně kázat Židům? Pavel znal důkladně Boží slovo a Bůh skrze něj pracoval. Možná si říkáš, já nevím, jak studovat. Jsem prostý. Co já, „chudák“, Pavel studoval u Gamaliela, ale co mám dělat já? Nemám takové možnosti. Máš! Čti pravidelně Boží slovo, poslouvej výkladová kázání a čti knihy, které vykládají Boží slovo. Najdi biblický sbor, který káže pravdu. Dojížděj do něj klidně i desítky kilometrů nebo se přestěhuj blíž. Zdá se ti to radikální! Ano, je to tak, ale nezapomeň, že máš

velkého Boha. Ve světle 11. kapitoly Židům se ti zmíněné oběti budou zdát jako maličkosti. Syť se pilně Božím slovem a uvidíš Boží slávu ve svém životě.

◆ **Usiluj o to, aby ses před Bohem osvědčil jako dělník, který se nemá zač stydět, protože správně zvěstuje slovo pravdy.** (2Tm 2,15)

d) Čiň slovo!

K Božimu slovu přistupuj **s ochotou jej činit**.

◆ **Podle slova však také jedněte, nebuďte jen posluchači – to byste klamali sami sebe!** (Jk 1,22)

Teprve činěním slova tvůj život odráží Boží slávu. **Tvůj každodenní život musí být odrazem doktríny, o které prohlašuješ, že jsi ji přijal.** Příkladem pro tebe může být prorok Ezdráš.

◆ **Ezdráš bádál s upřímným srdcem v Hospodinově zákoně, jednal podle něho a vyučoval v Izraeli nařízením a právům.** (Ezd 7,10)

JAKÉ JSOU NESPRÁVNÉ PŘÍSTUPY

K BOŽÍMU SLOVU?

1) Jeden biblický text má více pravdivých interpretací.

To je dnes nejvíce rozšířený přístup k Božimu slovu v evangelikálních církvích. Jedná se o přístup, kdy říkáme: „Pro mě tento verš znamená toto, pro tebe může znamenat něco jiného a oba máme pravdu.“ Tedy oba musíme uznat, že ten druhý má pravdu. Zní to nevinně, nelogicky i směšně, ale pokud je tento přístup tolerován nebo dokonce zastáván vedoucími, povede to ke zničení církve

(místního sboru). **Zrelativizovat pravdu Božího slova v podstatě znamená odmítnout Toho, který je hlavou církve.**

Je jasné, že pokud lidé nežijí podle Boží vůle, tedy podle Božího slova, žijí podle své vůle. **Sbor s takovým přístupem bude plný svévolných lidí.** Pokud Bible nemá jeden výklad, pak nemůžeme zkoumat jako Berojští. Oni dobře věděli, že Bible, pro ně Starý zákon, má jediný správný výklad. Boží slovo pro ně bylo to, co měl Bůh daným textem na mysli. Z Písma samotného vyplývá, že **má pouze jednu pravdivou interpretaci.**

◆ *Ty však setrvávej v tom, čemu ses naučil a o čem jsi přesvědčen. Víš, od koho ses tomu naučil. Od dětství znáš svatá Písma, která ti mohou dát moudrost ke spasení, a to vírou v Krista Ježíše. Veškeré Písmo pochází z Božího Ducha a je dobré k učení, k usvědčování, k nápravě, k výchově ve spravedlnosti, aby Boží člověk byl náležitě připraven ke každému dobrému činu. (2Tm 3,14–17)*

Pavel vyzývá Timotea, aby setrval v tom, co se naučil, o čem je přesvědčen. **Timoteus měl naprosto jasno v doktrinnálních věcech, věděl, co které texty Písma znamenají.** V 16. verši Pavel říká, že: „*Veškeré Písmo pochází z Božího Ducha a je dobré k učení, k usvědčování, k nápravě, k výchově ve spravedlnosti...*“ Jestliže má být někdo usvědčen nějakým textem Písma, musí být výklad textu jasný, to samé se týká napravování, výchovy i vyučování.

◆ *Hlásej slovo Boží, ať přijdeš vhod či nevhod, usvědčuj, domlouvej, napomínej v trpělivém vyučování. (2Tm 4,2)*

Timoteus měl přicházet s **jednoznačným výkladem Božího slova**, a to bylo možné jen v případě, že byl přesvědčen o jediné pravdivé interpretaci jakéhokoli textu Písma. Když jedeš po dálnici D1, tak jsi na cestě směrem na Brno nebo směrem na Prahu. Obojí platit nemůže. V případě, že to budeš tvrdit, tak si o tobě lidé budou myslet, že jsi hloupý. Stejně i biblický text nemůže mít více pravdivých interpretací. Bible je v podstatě dopis od Boha lidem, Bůh jím zamýšlel něco konkrétního. **Bůh chce, abychom Písmu rozuměli a žili podle něj.** Je to zřejmé z následujících textů:

◆ *Kdo však zachovává jeho slovo, vpravdě v něm láska Boží dosáhla svého cíle. Podle toho poznáváme, že v něm jsme. (1J 2,5)*

◆ *Kdo má moje přikázání a zachovává je, ten mě miluje. A kdo mě miluje, bude milován od mého Otce; i já ho budu milovat a zjevím mu sám sebe. (J 14,21)*

Co znamená zachovávat jeho slovo? **Činit přesně to, co měl Bůh na mysli. Ne více, ne méně.**

◆ *Hlavně se posilni a buď velmi odvážný, abys zachovával a plnil celý zákon, jak ti přikázal Mojžíš, můj otrok. Neodvrat se od něj napravo ani nalevo, abys rozumně jednal všude, kam půjdeš. Kniha tohoto zákona ať se nevzdálí od tvých úst. Budeš nad ním rozjímat ve dne i v noci, abys zachovával a konal všechno, co je v něm zapsáno, protože tehdy dosáhneš na své cestě úspěchu a tehdy budeš rozumně jednat. (Joz 1,7–8)*

Také ve Starém zákoně Bůh nekompromisně vyžadoval zachovávaní, dodržová-

22 ZÁPAS O DUŠI

ní svého slova, protože předpokládal, že lidé budou rozumět. Na mnoha místech v Písmu vidíme, že Bůh svůj lid dokonce trestal za nedodržování svého slova.

Jaké jsou důsledky plurality výkladu Božího slova?

1. Lhostejnost vůči hříchu.

Jestliže je výklad Písma relativní, pak si mohou dělat to, co chci, protože si text mohou vyložit, jak chci. Navíc to, jestli hřeším, určuji já sám svým vlastním výkladem. To je nejtěžší rána, kterou církev může dostat. Taková církev zrušila napomínání a biblickou kázeň. To je závažný důvod k oddělení se od takové církve, protože taková církev bude tolerovat hřích uvnitř svého společenství. Bez napomínání a kázně není pravá církev.

2. Přesvědčení, že na učení v podstatě moc nezáleží.

Dalším z přirozených důsledků relativizování Božího slova je ekumenismus. Spolupráce širokého spektra církví (i sborů v rámci jedné denominace) s odlišným učením je možná jedině, když konstatujete, že na učení nezáleží. Proč ale na učení záleží? Protože potřebujeme vědět, jak máme žít pro Pána. Potřebujeme vědět, jak máme žít k Boží slávě! **Jestliže někdo říká, že na učení nezáleží, tak vlastně říká, že nezáleží na tom, jak žijeme! Neposlouchejte ty, kteří říkají takové věci, jinak skončíte v hříchu. Buďte to váš hřích a vaše zodpovědnost, měli jste zkoumat a rozlišovat.**

3. Odchod lidí do různých církví.

Lidé odcházejí do jiných církví bez ohledu na to, co tyto církve učí. V krajním

případě lidé odcházejí i do katolické církve, kde je zjevně praktikováno modlářství.

4. Snižování významu studia Božího slova.

Jestliže každý může mít svůj pravdivý výklad, pak je otázkou, proč vůbec ještě studovat a kázat Boží slovo. Jestliže každý může mít svou pravdu, jestliže platí, tvůj výklad je správný a můj také, tak v podstatě říkáme, že není možné nepravdivě vykládat Boží slovo. Myslím, že satan se směje, jak mohou být lidé tak hloupi.

5. Narušování jednoty v rodině a církvi.

Pluralita výkladu Božího slova zákonitě vede k tomu, že každý žije ve svém vlastním světě, ve své vlastní „pravdě“. Důsledkem jsou povrchní vztahy, sobectví a nejednota.

2) Vytrhávání veršů z kontextu Písma.

Uvedme si příklad:

◆ *Rovněž ženy ať se oblékají slušně a zdobí se prostě a střízlivě, ne účesy a zlatem, perlami nebo drahými šaty. (1Tm 2,9)*

Na základě tohoto verše někteří křesťané tvrdí, že žena nesmí nosit pěkné šaty, náušnice, různé ozdoby apod. Podíváme-li se na kontext, pak vidíme, že ve verších 2,9–15 se mluví o úloze žen v církvi. Timoteus měl ve sboru se ženami zřejmé problémy, které musel řešit. Počínaje nevhodným oblečením a zdobením, které upoutávalo pozornost a narušovalo uctívání, konče snahou některých žen vyučovat a vést církve. Pro porozumění je důležité ještě vědět, že v 1. století ženy, které na to měly, si do vlasů zaplétaly zlaté ozdoby, perly a různé šperky, a tak upozorňovaly

na sebe, na své bohatství a na svoji krásu. Něco takového bylo a je překážkou uctívání Pána. Díky kontextu můžeme říci, že žena se může zdobit a může mít pěkné, ale cudné oblečení. Podstatné je, že žena nesmí na sebe upoutávat pozornost, aby druhé neodváděla od uctívání Pána.

Bez kontextu má člověk velký prostor k výkladové „tvorivosti“. Důsledky vytrhávání veršů z kontextu si jistě každý dokáže představit.

3) V Bibli jsou chyby.

Častokrát je výrok o chybách v Bibli zabalený do rádobý moudrého a pro nevyučeného člověka „biblického závoje“. Tento závoj je často vytvářen tvrzeními typu: „Když si dva konkrétní texty v Písmu navzájem odporují...“ Zdánlivé rozpory mezi některými texty Písma jsou ale odstraněny po důkladném studiu a pochopení celého kontextu. Zpochybňování Božího slova z jakéhokoliv důvodu je velmi nebezpečné. **Tvrzení, že něco v Bibli není pravda, v podstatě znamená to z Bible vypustit, zavrhnout to jako Boží slovo!** Následující verše by pro nás měly být vážným varováním.

- ◆ *Já dosvědčuji každému, kdo slyší slova proroctví této knihy: Kdo k nim něco přidá, tomu přidá Bůh ran popsanych v této knize. A jestliže kdo ubere ze slov knihy tohoto proroctví, tomu Bůh odejme podíl na stromu života a místo ve svatém městě, jak se o nich píše v této knize. (Zj 22,18–19)*
- ◆ *Vzdor je jako hříšné věštění a svěhlavost jako kouzla a ctění domácích bůžků. Protože jsi zavrhl Hospodinovo slovo, i on zavrhl tebe jako krále. (1S 15,23)*

Bible je naprosto bezchybná tak, jak je zapsána v původních jazycích. Následující verše ukazují, jak si Bůh používal jednotlivé pisatele Bible.

- ◆ *Toto především vězte, že žádné proroctví Písma není záležitostí vlastního výkladu. **Neboť proroctví nikdy nebylo proneseno z lidské vůle, nýbrž unášeni Duchem Svatým mluvili lidé poslaní od Boha. (2Pt 1,20–21 ČSP)***

Zaměříme se na sloveso **unášet** (ř. pheró) ve 21. verši. Stejně sloveso se v původním řeckém textu vyskytuje také v následujícím verši:

- ◆ *Ale zanedlouho se od ní přihnul prudký vítr, který se nazývá Eurakylón. Loď jím byla stržena a nemohla mu čelit; proto jsme vzdali jakýkoliv odpor a nechali jsme se jím **unášet**. (Sk 27,14–15)*

Muži na palubě lodi, která plula s Pavlem do Říma, byli schopní námořníci, a přesto byli **unášeni** až k ostrovu Malta. Díky silnému větru velikosti tajfunu neměli žádnou kontrolu nad svou lodí. Kam vítr vál, tam byla unášena i loď. Na základě tohoto vysvětlení je docela snadné si představit pisatele Písma. Psali jen a jen to, co Duch svatý chtěl. Byli Jím unášeni. Psaní Božího slova nebylo nikdy lidskou iniciativou, ale svrchovaným Božím působením. Bůh psal lidskou rukou.

Ježíš potvrdil pravdivost Starého zákona tak, jak byl znám v tehdejší době a jak jej známe i dnes.

- ◆ *Nedomnívejte se, že jsem přišel zrušit Zákon nebo Proroky; nepřišel jsem je zrušit, nýbrž naplnit. Neboť amen, pravím vám: **Dokud nepomine nebe a země, nepomine jediné nejmenší pís-***

menko ani jedna čárka ze Zákona, dokud se všechno nestane. (Mt 5,17–18)

- ◆ *A on jim řekl: „Ó nerozumní a zpozdilého srdce, abyste věřili tomu všemu, co mluvili proroci! Což to neměl Kristus vytrpět a vejít do své slávy?“ A začal od Mojžíše a od všech proroků a vysvětlil jim ve všech Písmech to, co o něm bylo napsáno. (Lk 24,25–27 ČSP)*

Následující verše potvrzují, že celá Bible je Boží slovo!

- ◆ *Veškeré Písmo pochází z Božího Ducha a je dobré k učení, k usvědčování, k nápravě, k výchově ve spravedlnosti. (2Tm 3,16)*
- ◆ *A proto i my vzdáváme neustále díky Bohu, že když jste od nás převzali slovo Boží zvěsti, přijali jste je ne jako slovo lidské, ale tak, jak tomu opravdu je, jako slovo Boží, které také mocně působí ve vás věřících. (1Te 2,13 ČSP)*

Jaké jsou důsledky zpochybňování pravdivosti Božího slova?

1. Život v hříchu a likvidace církve.

Samotné zpochybňování pravdivosti Božího slova je hřích. Člověk, který prohlašuje, že v Bibli jsou chyby, svým přístupem ničí církve.

2. Ztráta autority Božího slova.

Jestliže řekneme, že je v Bibli jediná chyba, může jich tam být mnoho, a to i v otázce spasení. Například zpochybnění učení o stvoření a pádu člověka do hříchu bude mít závažný dopad na doktrínu spasení. Jestliže jsou v Bibli chyby, pak nemůže být pro nás závazná, ztrácí autoritu. Důsledkem je, že Bibli bere člověk jako kteroukoliv jinou „moudrou“ literaturu, podle které se může a nemusí řídit.

3. Ztráta času.

Vrtání se v domnělých rozporech s postojem vyhledávat chyby vede, jak Písmo říká, k jalovému hloubání (1Tm 1,4), nemá žádný užitek a je mrháním času.

Na závěr bych rád uvedl, že jistě existují obtížné úseky Písma. Musíme v tom být upřímní, to ovšem neznamená, že Písmo můžeme jakýmkoliv způsobem zpochybňovat. Tak jak porosteme v poznávání Pána skrze pravdu Božího slova, budeme více a více rozumět věcem, které momentálně nechápeme. Budme jako Berojští! Zkoumejme a stůjme na pevném základě pravdy Božího slova. Židé v Beroji dobře věděli, že Písmo je pravdivé, a proto s *velikou dychtivostí a každý den zkoumali v Písmu, zdali je to tak, jak zvěstuje Pavel*. Amen. ■

EKUMENA MEZI PROTESTANTY A KATOLÍKY – NEJDE TO!

Jiří Král

V pozadí snahy o ekumenu je touha naplnit Ježíšovo přikázání o bratrské lásce a svědectví světu (J 13,34–35). Lidé často zdůvodňují své pochyby o křesťanství tím, že vidí křesťany rozdělené do různých denominací. Úsilím o ekume-

nickou jednotu chtějí mnozí veřejně vyjádřit takovou lásku jeden k druhému (mezi Ježíšovými učedníky), vydat tím dobré svědectví a odstranit tak bariéru v cestě ke Kristu, která tím světu okolo nás vzniká.

Pomůže ekumena mezi protestanty a katolíky naplnit Ježíšovo přikázání (J 13,34–35)?

Z Ježíšových slov (J 13,34–35) nevyplývá, že vzájemná láska dělá z kohokoli učedníky Ježíše Krista. Kupříkladu když se dva nevěřící manželé milují, nestávají se tím automaticky učedníky Ježíše Krista. Jde o to, že lidé učedníky podle vzájemné lásky identifikují (poznají, že jsou Ježíšovi učedníci). Pán Ježíš zde nedefinuje, co dělá z člověka jeho učedníka. Ani tím Pán Ježíš neomezuje lásku pouze na učedníky mezi sebou. Na jiném místě učedníkům říká, že mají milovat i své nepřátele. Ani zde neplatí, že ten kdo miluje svého nepřítele, je automaticky učedníkem Ježíše Krista. Láska k nepřítelům podobně jako vzájemná láska učedníků je jedním z poznávacích znaků pravého učedníka Pána Ježíše. V Písmu čteme o řadě dalších způsobů, podle nichž se pozná učedník Ježíše Krista. Pozná se mimo jiné podle toho, že má lásku k pravdě a pevně stojí a drží se učení, které nám předali apoštolové Pána Ježíše Krista (2 Te 2). Učení o tom, co dělá z člověka učedníka Ježíše Krista, však najdeme i na jiných místech Bible.

Toto konkrétní přikázání (J 13,34–35) je tedy možné naplnit výhradně mezi učedníky Ježíše Krista. Nelze ho ani při nejlepší vůli naplnit jednostranně. V případě, že nejsou učedníky obě dvě strany, lze naplnit další Ježíšova přikázání o lásce, o kterých čteme na jiných místech. Toto přikázání se tedy automaticky nenaplnuje kupříkladu spoluprací různých denominací nebo pořádáním společných bohoslužeb a evangelizačních akcí. Ani se

nenaplnuje dohodou o sjednocení různých denominací nebo rozhodnutím, že budu tolerovat různost věroučných přesvědčení lidí okolo mě a tak dále.

Co se lásky týče, je nutné si uvědomit, že milovat neznamená přehlížet duchovní stav člověka. Naopak. Milujeme-li někoho, máme o jeho duchovní stav upřímný zájem a starost. Milovat někoho také neznamená být bezhlavě tolerantní k tomu, v co nebo v koho ten který člověk věří. V sázce je totiž věčný život. Láska také nespočívá v dohodě o spolupráci mezi různými denominacemi. Láska se neprojevuje ani tím, že musíme v každém, kdo mluví pozitivně o Kristu, vidět hned bratra nebo sestru v Kristu. Láska má mnohem hlubší podstatu, než jsou povrchní pózy a gesta, ať jsou jakkoli dobře míněná.

Přikázání Pána Ježíše v Janově evangelii 13,4–35 o vzájemné lásce můžou naplnit jen učedníci Ježíše Krista mezi sebou. Účelem tohoto článku není teologicky definovat kdo je, nebo není učedníkem Ježíše Krista. Chci ale poukázat na problém, který v otázce ekumeny mezi protestanty a katolíky vzniká.

Jestliže chceme bez předsudků dojít k porozumění katolíkům, musíme dobře znát katolický katechismus. Chceme-li usilovat o ekumenu s katolíky, musíme mít jasno v tom, co učí katolická církev o spáse člověka, protože na tom stojí víra jednotlivých katolíků.

Nemůžeme ignorovat učení římsko-katolické církve o spáse třeba ze strachu, že pochopením rozdílů vznikne bariéra, která zabráni naplnění Ježíšova přikázání (J 13,34–35). Jelikož je v sázce věčný ži-

vot, pak není nic horšího, než ignorovat učení o spáse a žít v těchto otázkách v nevědomosti.

Co dělá z katolíka katolíka?

Katolická víra je pevně definovaná, jasně vyjádřená a každému přístupná v katolickém katechismu. Podle něj ji také vyučují katoličtí duchovní všichni, kteří patří do římskokatolické církve. Je to závazné učení pro každého katolíka. Včetně otázek spásy. V souladu s katolickým katechismem je římskokatolickou církví také hlášána cesta spásy nevěřícím.

Někdy se v článcích a debatách zabývajících se ekumenou s katolíky bavíme o lidech, které nazýváme katolíky, ale po hlubším zkoumání bychom zjistili, že jejich víra nevychází z katolického učení, tak jak ho vidíme v katechismu. Tím pádem se nebavíme o ekumeně s katolíky, nebo katolickou církví. Bavíme se pak o ekumeně s nějakou nedefinovanou skupinou lidí, kteří si svévolně vybírají, čemu z katolického učení věřit budou a čemu ne, a kteří proto nejsou skutečnými katolíky, ačkoli se za katolíky považují. Bavíme se pak o ekumeně s někým, koho bychom správně za katolíka označovat neměli.

V co tedy věří katolík v otázkách spásy? Ne ten, kterému raději nepokládáme otázky ohledně spásy člověka, protože by nás to vedlo k pochopení, že v této věci mezi námi tkví závažný problém. Ani nějaký imaginární katolík, kterého si vyobrazujeme v mysli buď v tom negativním, nebo pozitivním světle. Ale ten skutečný, jehož víra, chce-li se nazývat katolíkem,

musí stát na učení římskokatolického katechismu.

Katolík mimo mnohé jiné věci, včetně těch, které jsou v souladu s Písmem, věří, že podmínkou dosažení smíření s Bohem je vyznat knězi všechny těžké hříchy (katolický katechismus, čl. 1493).

Dále věří, že katolické svátosti, které římskokatolická církev považuje za svátosti Nové smlouvy, jsou pro něho nutné ke spáse (čl. 1129).

Věří, že ospravedlnění se uděluje křtem, svátostí víry (čl. 1992), že křtem v římskokatolické církvi je osvobozený od hříchu a znovuzrozený jako Boží dítě (čl. 1213 a 1265) a že se mu jím odpouští všechny hříchy, prvotní hřích a všechny osobní hříchy (čl. 1263).

Věří, že při slavení eucharistie se chléb a víno proměňuje v tělo Kristovo (čl. 1376). Věří, že v této božské oběti, která se koná ve mši svaté, je přítomen a nekrvavým způsobem obětován sám Kristus (čl. 1367). A že tato oběť eucharistie je přinášena na smír za hříchy živých i mrtvých (čl. 1414) a že kdykoli se eucharistie slaví, vždy se uskutečňuje dílo našeho vykoupení (čl. 1405).

Katolík věří, že i když zemře v Boží milosti a přátelství a má jistotu věčné spásy, nemusí být dokonale očištěn. Má proto po smrti možnost být podroben konečnému očišťování v očistci, aby dosáhl svatosti nutné ke vstupu do nebeské radosti (čl. 1030).

Věří, že prostřednictvím odpustků mohou věřící získávat pro sebe, ale i pro duše v očistci, prominutí časných trestů, následků hříchů (čl. 1498).

O Marii katolík věří, že má podíl na dovršení spásy všech vyvolených a v současné době v nebi vykonává spasitelný úkon, přímluvami získává věřícímu dary věčné spásy a je věřícímu za přímluvkyni, pomocnici, ochránkyni a prostřednici (čl. 969). Důvodem mariánské úcty je pro katolíka to, že se Marie stala královnou trojí Církve a také paní a vládkyní křesťanské církve [kat. katech. část A) Důvody mariánské úcty]. Dále věří, že cílem mariánské úcty je dovést věřícího k Ježíši, k Bohu, k věčnému životu [kat. katech. část B) Cíl mariánské úcty]. Katolík věří, že vroucí úcta a láska k Panně Marii je známkou věčného vyvolení a že mariánská úcta je zárukou Boží milosti, spásy a vytrvání [kat. katech. část C) Ovoce mariánské úcty]. Katolík také věří, že Maria vede ke Kristu a úcta k ní je cesta k Bohu [kat. katech. část E) Podmínka pravé mariánské úcty].

Není jiné evangelium

Není možné v jednom a tom samém srdci věřit, že jsem došel spásy proto, že Kristus jednou provždy a neopakovatelně zaplatil na kříži jako dokonalá zástupná oběť za mé hříchy a zároveň ve stejném srdci věřit, že je sám Kristus znovu a znovu obětován na oltáři ve svátosti eucharistie, aby se uskutečnilo dílo mého vykoupení.

Není možné věřit, že jsem ospravedlněný jenom a výlučně z víry v milost a zástupnou oběť Pána Ježíše Krista a v jednom a tom samém srdci věřit, že jsem ospravedlněný křtem, svátostí víry a že k dosažení smíření s Bohem musím vyznat knězi všechny těžké hříchy. Jedním totiž popírám druhé.

Není možné v srdci věřit, že svátosti římskokatolické církve jsou nutné ke spáse a ve stejném srdci věřit, že jedinou podmínkou spásy je víra v milost a oběť našeho Pána Ježíše Krista. A tak dál a tak dál.

Vidíme, že jde o zásadní otázky spásy. Katechismus sice říká, že jen Boží jméno přináší spásu (čl. 432) a cituje z 2K 5,19 „Bůh smířil svět se sebou skrze Krista“ (čl. 433), ale navzdory tomu neučí, že spása je pouze (výlučně) v Kristu. Víra v Ježíše Krista je sice nezbytná pro spásu (čl. 161), ale není pro spásu člověka dostatečná. Podle katechismu dochází věřící spásy díky celé řadě prostředků, které vyučuje a poskytuje výlučně římskokatolická církev (křest, eucharistie, vyznávání hříchů knězi, upírání naděje na Marii, očištec atd.). Kdyby někdo věřil všemu, co je v katolickém katechismu v souladu s Písmem, ale věřil by spolu s tím v něco z toho, co je uvedené shora, věří potom v jiné, překroucené, falešné evangelium. A takové „evangelium“ nemá moc nikoho spasit (Gal 1,7–9).

Ekumena mezi protestanty a katolíky – jde to?

Je rozdíl na jedné straně mezi přátelstvím s katolíky, snahou jim porozumět a touhou jim zvěstovat evangelium, a na straně druhé mezi ekumenickou jednotou a spoluprací. V tom prvním případě nevyjadřujeme souhlas s tím, jaké učení katolická církev zastává a co prezentuje světu v otázkách spásy a jiných důležitých věcech. Na té druhé svou aktivní účastí v ekumenické jednotě a spolupráci vyjadřujeme souhlas s učením a vírou toho, s kým jsme se v ekumenickém hnutí sjednotili. Dáváme tím

světu jasnou zprávu: „*Ten, kdo přijímá učení o spáse, tak jak ho vidíme v katolickém katechismu a věří mu, ten je mým bratrem a sestrou. Proto i ty, nevěřící člověk, můžeš podle toho učení dojít spásy...*“

Projevuje se snad láska tím, že někoho zanechávám na scesti a ve tmě v otázkách spásy? Je snad protestantům lhostejné, čemu katolík věří ohledně spásy? Je snad lhostejnost a slepá tolerance k učení v otázkách spásy světu svědectvím lásky? Pomůžeme snad přitakáním překroucenému učení o spáse lidem okolo nás ke Kristu?

Co mohu dělat?

Je někdo z tvých přátel katolík? Zeptej se ho, jestli věří tomu, co je uvedeno výše (ale i jiným věcem, které jsou v rozporu s Písmem). Jestliže ano, pak citlivě, trpělivě a s láskou usiluj o to, aby poznal pravou cestu spásy výlučně na základě víry v Boží milost a obět Pána Ježíše Krista. Snaž se mu pomoci pochopit, že není možné věřit bludům, které učí o spáse římskokatolická církev, a zároveň se spoléhat na milost Boží v Kristu Ježíši. Jedno

totiž vylučuje druhé (jasné varování kupř. v Gal 1,6–9, Ř kap. 1–12).

Je jeho odpověď záporná? Potom si uvědom, že ho Bůh zatím buď ochránil před těmi zvrácenostmi římskokatolického učení o spáse, nebo že je na cestě odpadnutí od římského katolictví a vydal se tedy nadějným směrem. Dál ho s láskou, citlivě a trpělivě povzbuzuj, aby tímto směrem pokračoval a poznával pravdu evangelia na základě Písma.

Namísto touhy po ekumeně s katolíky, která vede ke kompromisům ohledně učení Písma, přijmi to povolání, ke kterému tě vyzývá Pán Ježíše Kristus. Modli se, aby Bůh římským katolíkům otevřel oči, aby viděli jasně pravdu evangelia Ježíše Krista. Pros Boha, aby v tobě vzbudil větší a upřímný zájem o ně a jejich duchovní stav před Bohem. Buď aktivní, mluv s nimi, buď trpělivý a v lásce zvěstuj katolíkům pravé evangelium Ježíše Krista. Povzbuzuj je k samostatnému čtení Bible. Navrhni jim možnost společného studia Písma. Nabídní jim spolehlivou literaturu, která jim ozřejmí biblickou cestu spásy. ■

SPOLEČNOST

MISIJNÍ KOŘENY SVOBODY A PROSPERITY

Peter Hammond

Úspěšnost národů

Sociolog katedry politických věd univerzity v Singapuru Robert Woodrerry způsobil mezi akademiky senzaci, když zveřejnil výsledky svého čtrnáctiletého bádání na téma úspěšnosti různých národů. Srovnával životní úroveň, gra-

motnost obyvatel, politickou svobodu, práva žen, průměrnou délku života, ekonomickou produktivitu, prosperitu obyvatel a vliv misijního působení 19. a 20. století. Ze závěrů Woodberryho práce vyplynulo, že základy demokracie ve světě položili protestanští misionáři.

Ovoce významného století působení misíí

Pro misiology není tento závěr žádnou novinkou. Během první Misijní konference v Edinburgu v r. 1910 byla předložena ohromující zpráva o jedinečnosti působnosti misíí. Podobně kniha „Největší století misíí“, Peter Hammond, vydaná v r. 2002 popisuje stejnou skutečnost.

Akademická obec tuto skutečnost uznává

Za pozornost ovšem stojí to, že zdroj uznání přichází od sociologů většiny kateder politických věd asijských univerzit. Na základě desetiletí pečlivého studia dospěli akademici k závěru, že: „místa, kde v minulosti působili protestanští misionáři, jsou ve srovnání s ostatními zeměmi v průměru ekonomicky vyspělejší, mají lepší zdraví, nižší kojeneckou úmrtnost, menší míru korupce, vyšší gramotnost, dosahují vyššího vzdělanostního stupně (obzvláště u žen) a podstatně vyššího členství v nevládních a nestátních sdruženích a asociacích“.

Proměna kultury

Výsledky Woodberryho výzkumu byly podrobeny kritice Amerického věstníku politických věd (the American Political Science Review). Z uvedeného zdroje je autor označen jako někdo, kdo sympatizuje s křesťanskými nebo misijními cíli. Skutečností zůstává, že misionáři vykonali daleko více, než že jen ovlivnili původní kulturu; misionáři vytvořili novou kulturu. V místech svého působení postavili nemocnice, školy, univerzity a vy-

davatelství literatury. Vychovali generace budoucích vůdčích osobností národů. Dokonce i v islámských zemích jako je Pákistán, který je vůči křesťanství nepřátelský, vychovala a dodnes vychovává instituce jako Formanova křesťanská univerzita, založená misionáři v r. 1864, mnohé vzdělance, intelektuály, soudce, právníky, diplomaty, politiky a státníky.

Výzva nespravedlnostem

Nikdo jiný kromě misionářů nesehrál tak významnou roli v postoji k nespravedlnosti a zlu, dokonce ani vlády ve svých zemích a domovině. Výhody a prospěch, které protestanští misionáři přinesli do všech míst, kde působili, jsou obrovské a nedají se vyčíslit.

Svět byl misijním hnutím změněn

V lednovém/únorovém vydání časopisu „Křesťanství dnes“ byl zveřejněn článek týkající se výzkumu Roberta Woodberryho s názvem „Svět, který vytvořili misionáři“. Původní úvodní článek měl název „Misijní kořeny liberální demokracie“. Ve věstníku amerických politických věd obhajuje Woodberry své závěry následovně: „Práce a vliv misionářů je největším faktorem proměny na cestě k pokroku a zdraví národů“ („*The work of missionaries turns out to be the single largest factor in ensuring the health of nations.*“). Tento objev, jak sám říká, dopadl na jeho osobu jako atomová puma!

Překvapivé závěry

Woodberry sám říká, že si myslel, že misionáři jsou rasisté a negativisté. Očeká-

30 ZÁPAS O DUŠI

val, že místa, která misionáři ovlivnili, jsou na tom hůře než místa, kam přístup neměli, nebo kde byla jejich působnost omezena nebo nebyla dovolena. Ve skutečnosti „jsme našli po všech stránkách pravý opak“.

Protestantská charakteristika

Woodberry své poznatky rozvíjí dál a upozorňuje na důležitý rozdíl: „pozitivní vliv misionářů na rozvoj demokracie se týká pouze protestantských konvertitů“. Liberální protestantské duchovenstvo financované státem, podobně jako katoličtí misionáři, nevykazuje obdobný vliv a proměnu společnosti v oblasti působnosti své činnosti“.

Moc evangelia při proměně národů

Woodberry poukazuje, že „i když se misionáři často stavěli proti nespravedlnosti a zločinným zvykům, jako byla opiová závislost, otroctví a konfiskace půdy domorodců, nikdy nepůsobili jako političtí aktivisté, ... ale zadními vrátky usilovali o koloniální reformy. Dá se říci, že tyto pozitivní změny byly vedlejším produktem jejich působnosti“. Woodberry dospěl k závěru, že největší společenská a kulturní proměna nepřichází ze snah zaměřených na potřeby společenské a kulturní změny, ale s důrazem na osobní obrácení od pohanického náboženství k víře v Pána Ježíše Krista a studiem Bible.

Ovoce víry

To znamená, že misionáři, kazatelé a církve ztratí proměňující moc evangelia, pokud se zaměří jen na kulturní pro-

měnu společnosti. Obrácení protestantů změnilo svět, ne proto, že zaměřili svou pozornost na potřeby lidí, ale na jejich proměnu skrze víru v Krista. Misionáři, kteří odvedli největší kus práce pro současnost i věčnost, byli a jsou především ti, kteří se soustředili na obrácení jednotlivců od pohanské minulosti k víře v Pána Ježíše Krista a budování pevných základů víry. Ovoce víry pak byla větší gramotnost, nižší kojenecká úmrtnost, lepší hygiena a zdraví, vyšší vzdělanost, větší produktivita práce a následná prosperita. Ovoce víry je více svobody pro společenství a národy.

Příběh dvou univerzit

Woodberry uvádí příklad ze své cesty do Lome, hlavního města Toga. V této francouzsky hovořící zemi je univerzitní kampus, v jehož knihovně je sotva polovina knih, které on má doma. Ty nejnovější knihy mají rok vydání 1977. Univerzitní knihkupectví prodává především papírnické potřeby, ne knihy. Za hranicemi Toga se nachází Ghana, kde viděl Woodberry v univerzitním knihkupectví police zaplněné od země až ke stropu mnoha knihami, i těmi napsanými ghan-skými autory a vytištěnými v Ghaně.

Kontrast mezi katolickým a protestantským kolonialismem

Woodberry vysvětluje, že během koloniální éry založili britští misionáři v místech svého působení rozsáhlý školský systém a tiskárny knih. Shromáždil historické důkazy o tom, že protestanští misionáři vzdělávali ženy a chudé, vydávali

a šířili tiskoviny. Misionáři nebyli jen malou součástí celkového obrazu, ale byly jeho ústředním motivem. To vedlo k národním hnutí, které ovlivňovalo obyčejné občany, které se stalo hybnou silou demokracie. Srovnávací statistiky tuto skutečnost potvrzují. Francouzská koloniální moc v Togu tvrdě omezovala působnost protestantských misionářů.

Stojí za povšimnutí

Daniel Philpott, vyučující politické vědy na univerzitě Notre Dame, napsal: „Proč se některé země staly demokratické, zatímco jiné se vydaly cestou diktátorskou? To, co nám Woodbery ukázal, je zničující analýzou v mnoha ohledech, a stojí za povšimnutí. Obrácení protestantů jsou rozhodujícím faktorem toho, zda je dnes země demokratická. To není jen jeden z mnoha faktorů, ale je to ten nejdůležitější faktor. A to nemůže být pro badatele demokracie nic jiného než ohromující skutečnost.“

Cesta k úspěchu vede přes vzdělání pro každého

Protestantský důraz na vzdělání, na to, aby všichni obyvatelé v jejich okolí byli gramotní a kvalifikovaní, zapříčinil revoluci ve společnosti. Gramotnost je rozhodující činitel, který vyvede obyvatelstvo z chudoby. Bez univerzální gramotnosti nemůže vzniknout ani existovat opravdová demokracie.

Šokující statistiky

Woodbery představuje statistický model, který spojuje misijní práci s politickým zdravím národa. Když zhodnotil výsled-

ky, řekl: „Byl jsem šokován! Bylo to jako atomový výbuch! Vliv misí na globální demokratizaci byl obrovský! To bylo úžasné! Tehdy jsem si uvědomil, že jsem objevil něco opravdu důležitého.“

Přehlížení zjevného

Výsledky Woodberryho výzkumu ukázaly, že po více než padesáti letech výzkumu vzestupu demokracie ve třetím světě přehlíží akademický svět nejdůležitější faktor změn. Philip Jenkins, profesor historie na Baylorské univerzitě, napsal: „Zkuste tak jako já najít mezery v tomto tvrzení a celá teorie se zhroutí. Jde o nejdůležitější důsledek pro globální studii křesťanství.“

Nelepší analýza ekonomického rozvoje

Profesor ekonomie Robin Grier z Oklahomské univerzity píše: „Myslím, že jde o nejlepší dílo na téma náboženství a ekonomický rozvoj. Autorovy argumenty jsou nesmírně pečlivě zdokumentované a zpracované. Nic podobného jsem doposud neviděl.“

Jak misionář Mc Kenzie ochránil Botswanu

Woodberry se zabývá stereotypy o misionářích a jejich blízkých vztazích ke kolonialismu. Woodberry poukazuje na skutečnost, že právě misionáři byli velmi kritičtí ke svým vládám. Jako příklad uvádí kampaň Johna McKenzieho, která se dostala až ke královně Viktorii, která vyhlásila protektorát nad územím dnešní Botswany. Botswana by dnes neexistovala, nebyť

energické iniciativy misionáře McKenzieho. Díky jeho iniciativě byla africká půda ochráněna před bílými usedlíky.

Důkazy, které je třeba zvážít

Čtrnáctiletá pečlivá práce a výzkum Roberta Woodberryho přinesly i největším skeptikům přesvědčivé důkazy o tom, že evangelikální, protestantské křesťanství

stojící na Bibli dramaticky změnilo svět k lepšímu. Misionáři změnili svět v minulosti, a budou-li se držet stejných zásad, mohou změnit svět i dnes.

◆ *...kde je Duch Páně, tam je svoboda.*
(2K 3,17)

– *Frontline Fellowship, Jižní Afrika* –
www.frontline.org.za

MANŽELSTVÍ A RODINA

RODINNÁ POBOŽNOST

J. H. Merle D' Aubigne

(vydáno v Paříži v roce 1827, kázáno v Bruselu)

◆ *Já a můj dům budeme sloužit Hospodinu. (Joz 24,15)*

„Kéž umřu smrtí lidí přímých, kéž je můj konec jako jeho!“ Minule jsme si, bratři, řekli, že kdybychom měli zemřít jeho smrtí, museli bychom žít jako on. Je pravda, že existují příklady, kdy Pán ukáže své milosrdenství a svou slávu lidem, kteří již leží na smrtelné posteli, a říká jim jako zločinci na kříži: „Dnes budeš se mnou v ráji.“ Pán stále čas od času dává církvi stejné příklady, aby ukázal svou svrchovanou moc, kterou, pokud si to tak přeje, může zlomit i ta nejtvrdší srdce a obrátit nejzbloudilejší duše, aby ukázal, že vše závisí na Jeho milosti a že se smiluje, nad kým se smiluje. To jsou však jen výjimky, na které se nelze zcela spoléhat; a pokud si, moji milí posluchači, přejete zemřít křesťanskou smrtí, musíte žít křesťanský život; vaše srdce musí být opravdově obrácené k Pánu, skutečně připravené na království a důvěřovat jen v Kristovo milosrdenství, dychtivě s Ním přebývat. Existují, bratři, různé prostředky, jejichž prostřednictvím se lze v průběhu ži-

vota připravovat na požehnaný konec v budoucnu. Jedním z těchto nejúčinnějších prostředků se dnes budeme zabývat. Tímto prostředkem je rodinná pobožnost; což je dennodenní vyučování, ze kterého se členové křesťanské rodiny mohou vzájemně těšit. „Já a můj dům,“ řekl Jozue Izraeli, „budeme sloužit Hospodinu.“

Přejeme si, bratři, pohnout vás, abyste si přivlastnili Jozuovo předsevzetí, přijali instrukce nezbytné k jeho naplnění.

Z DĚJIN

Rodinná pobožnost je nejstarší a také nejsvětější institucí. Není to novota, proti které si lidé snadno vytvoří předsudky; je stará jako svět sám.

Od počátku

Je zřejmé, že první pobožnost, kterou vchoval první člověk a jeho děti Bohu, nemohla být ničím jiným než rodinnou pobožností, protože byli jedinou rodinou,

kteřá tehdy na zemi existovala. „Tehdy,“ řiká Písmo, „se začalo vzývat jméno Hospodinovo.“ Rodinná pobožnost musela být skutečně po dlouhou dobu jedinou formou společného uctívání Boha; země se teprve osidlovala, a tak hlava každé rodiny odešla žít odděleně, a jakožto velekněz Boha na místě, které mu bylo přiděleno, přinášel se svou ženou, svými syny a dcerami, svými služebníky a služebnicemi Hospodinu celé země poctu, která Mu náležela.

Když se počet lidí velmi znásobil, různé rodiny se začaly pozvolna usazovat blízko sebe; tehdy se zrodil nápad uctívat Boha společně, a tak započalo veřejné uctívání. Ale rodinná pobožnost byla rodinám Božích dětí příliš vzácná, než aby se jí vzdaly; a pokud začaly uctívat Boha s rodinami cizích lidí, o co větší byla jejich povinnost uctívat Ho se svými vlastními rodinami!

Patriarchové

Opuštíme-li kolébku lidského pokolení a vstoupíme do stanů patriarchů, znovu se setkáme s rodinnou pobožností. Pojdme s anděly k Mamreho dubům, kde se Abraham právě usadil ve vchodu do stanu za denního horka; pojdme s ním dovnitř a zjistíme, že patriarcha s celou svou domácností uctíval Hospodina společně. „Důvěrně jsem se s ním sblížil,“ řekl Hospodin ohledně Otce věrných, „aby přikazoval svým synům a všem, kteří přijdou po něm: Dbejte na Hospodinovu cestu a jedněte podle spravedlnosti a práva.“ Veřejná pobožnost byla ustanovena Mojžíšem; vydal početné příkazy;

měl být vztyčen velkolepý chrám. Nezruší se tím rodinná pobožnost? Ne. Vedle chrámu s celou jeho velkolepostí bude nejobožejší dům věřícího vlastnit Boží slovo. „A tato slova, která ti dnes přikazují,“ řekl Hospodin Mojžíšovi, „budeš mít v srdci. Budeš je vštěpovat svým synům a budeš o nich rozmlouvat, když budeš sedět doma nebo půjdeš cestou, když budeš uléhat nebo vstávat.“ Jozue v našem textu říká lidem, že mohou uctívat modly, pokud se tak rozhodnou, ale že on se k jejich bezbožným slavnostem nepřidá; a že co se týče jeho života, on a jeho dům budou sloužit Hospodinu. Jób „za časného jitra obětoval oběti zápalné za každého z nich; říkal si totiž: „Možná, že moji synové zhřešili...“ David, jehož celý život byl jedním neutuchajícím uctíváním Boha, a pro něhož byl jeden den v Hospodinových nádvořích lepší než tisíc ve stanech svévolnosti, také nezanedbával rodinný oltář; neboť zvolal: „To, co nám otcové vyprávěli, nebudeme tajit jejich synům.“

Doba Nového zákona

Když se přeneseme do dob, ve kterých se zjevil náš Spasitel, zjistíme, že ve zbožných rodinách Izraele probíhá domácí vyučování. A tak mohl svatý Pavel říct Timoteovi: „Od dětství znáš svatá Písma, která ti mohou dát moudrost ke spasení. Připomínám si tvou upřímnou víru, kterou měla už tvá babička Lóis a tvá matka Eunike a kterou máš, jak jsem přesvědčen, i ty.“ Ježíš během své služby položil základy rodinné pobožnosti mezi křesťany, když řekl: „Neboť kde jsou dva nebo

tři shromáždění ve jménu mém, tam jsem já uprostřed nich.“ Svátý Pavel ji doporučil slovy: „Veďte dobře své rodiny; plni Ducha zpívejte společně žalmy, chvalozpěvy a duchovní písně. Zpívejte Pánu, chvalte ho z celého srdce a vzdycky za všechno vzdávejte díky Bohu a Otci ve jménu našeho Pána Ježíše Krista.“

Ano, bratři, při vstupu do prostých obydlí prvotních křesťanů poté, co jsme navštívili stany patriarchů, najdeme stále stejnou rodinnou pobožnost přinášející Hospodinu; už zdaleka uslyšíme duchovní písně, které možná prozradí přítomnost učedníků toho Ukřižovaného jejich pronásledovatelům a zapříčiní jejich zkázu, ale které radostně stoupají k trůnu jejich Spasitele, protože je lepší bát se Boha než lidí; uvidíme je shromážděné okolo posvátné Knihy, kterou poté pečlivě ukryjí, aby ji uchránili od rukou lidí, kteří by ji ochotně zničili.

Raná církev

Klement Alexandrijský, vynikající církevní vzdělanec, radil na počátku třetího století křesťanským manželům a manželkám, aby se denně ráno modlili a četli Bibli společně, a k tomu dodal: „Matka je slávou dětí a manželka je slávou manžela; všichni jsou slávou manželky a Bůh je slávou jich všech.“

Krátce předtím sepsal Tertulián svůj obdivný popis domácího života křesťanského páru: „Jaká jednota mezi dvěma věřícími, kteří mají společnou víru, stejnou touhu, stejný způsob života, stejnou službu Hospodinu; jako bratr a sestra jsou spojeni v duchu a v těle, spolu pokle-

kají; spolu se modlí a postí; s něžností se navzájem vyučují, napomínají a podporují; spolu chodí do Božího domu, ke stolu Páně; sdílejí svá trápení, pronásledování a potěšení; neskrývají před sebou nic, nevyhýbají se jeden druhému; navštěvují nemocné a pomáhají potřebným; je slyšet, jak spolu zpívají žalmy a duchovní písně; navzájem soupeří ve zpívání Bohu celým svým srdcem. Krista těší, když vidí a slyší takové věci; sesílá na ně svůj pokoj. Kde se dva nebo tři takto setkávají, On je s nimi; a kde je On, tam se ten zlý nedostane.“

Reformace

Když opustíme prostá obydlí prvotních křesťanů, zjistíme, že praktikování rodinné pobožnosti je čím dál tím méně časté; ale jak slavně se znovu objevuje v době reformace! Jak veliký vliv měla tehdy na vyznání, způsoby a intelektuální rozvoj všech národů, které se vrátily k prvotnímu křesťanství! Není to tak dlouho, co se nacházela ve všech evangelikálních rodinách. I když naši otcové byli o její světlo ochuzeni, naši praotcové ji dobře znali. Rozkvétala obzvláště v evangelikálních oblastech tohoto království; a mnohé vzácné pozůstatky se zde, jak věříme, stále nacházejí.

Bratři, takový byl ve všech dobách život pobožnosti. A co my – budeme křesťané, nebo nebudeme? Vymyslíme nový způsob pobožnosti, který bude v souladu se světem, nebo se budeme pevně držet toho, co nám Bůh přikázal? Neřekneme snad při pohledu na uctívání, které se přeneslo ze stanů patriarchů do domů

prvotních křesťanů a nakonec se ujalo v domovech našich otců, že „já a můj dům budeme sloužit Hospodinu“?

DŮVODY – PROČ RODINNÁ POBOŽNOST?

Abychom přinášeli slávu Bohu

Pokud je však, bratři moji, Boží láska ve vašich srdcích a pokud cítíte, že jakožto vykoupení za vysokou cenu byste měli oslavovat Boha svým tělem a duchem, jež Mu náležejí, kde ho budete oslavovat raději než ve svých rodinách a svých domech? Rádi se spojíte se svými bratry ve veřejném uctívání Boha ve sborech; rádi před Ním vyléváte své duše ve svých komůrkách. Je to jen v přítomnosti té bytosti, se kterou Bůh spojil váš život, a před vašimi dětmi, že nedokážete myslet na Boha? Jen tehdy nenalézáte požehnaní, za která byste Mu mohli poděkovat? Jen tehdy nemáte potřebu žádat o milosrdenství ani ochranu? Když jste s nimi, můžete mluvit o všem; váš rozhovor se týká tisíce různých věcí; ale váš jazyk a vaše srdce nemá místo pro jediné slovo o Bohu! Nevzhlížíte jako rodina k Němu, k tomu skutečnému Otci vaší rodiny; nemluvíte se svou ženou a svými dětmi o Bytosti, která se možná jednoho dne stane jediným Manželem vaší ženy, jediným Otcem vašich dětí! To je evangelium, které formuje domácí společenství; před ním neexistovalo; neexistuje bez něj; proto, zdá se, je povinností tohoto společenství, plného vděčnosti Bohu za evangelium, aby se mu obzvláště zasvětilo; a přesto, bratři, kolik existuje párů, kolik rodin, které se nazývají křesťanskými,

kteří sice nějakou tu úctu k víře chovají, ale kde přitom není Bůh nikdy jmenován! Kolik existuje případů, kdy se nesmrtelné duše, které byly spojeny, nikdy nezeptaly jedna druhé, kdo je spojil a jaký má být jejich budoucí osud a cíle! Jak často se stává, že zatímco se snaží navzájem si pomáhat ve všem možném, ani je nenapadne, aby si pomohli v hledání jedné nezbytné věci, v hovoru, ve čtení, v modlitbě ohledně jejich věčných zájmů! Křesťanství manželé! Jste spojeni v těle a jen na čas? Ne jste snad spojeni také v duchu a pro věčnost? Jste bytostmi, které se potkaly náhodou, a které brzy rozdělí další náhoda – smrt? Nepřejete si snad být spojeni Bohem, v Bohu a kvůli Bohu? Víra by spojila vaše duše nesmrtelnými pouty! Neodmítejte je; upevňujte je každý den společným uctíváním pod domácí střechou. Cestující na stejné lodi mluví o místě, ke kterému směřují; a vy, spulucestující do věčného světa, spolu snad nebudete mluvit o onom světě, o cestě, která tam vede, o svém strachu a svých nadějích?

„Neboť mnozí,“ říká svatý Pavel, „o nichž jsem vám často říkal a nyní to s pláčem opakuji, žijí jako nepřátelé Kristova kříže;“ ale „My však máme občanství v nebesích, odkud očekáváme i Spasitele, Pána Ježíše Krista.“

Abychom chránili své děti od hříchu

Jeli vaší povinností zabývat se Bohem ve vašich domovech kvůli vám samotným, neměli byste se Jím zabývat také kvůli těm členům vaší domácnosti, jejichž duše byly poručeny do vaší péče, obzvláště

vašich dětí? Staráte se o jejich blahobyt, o jejich časné štěstí; ale nezpůsobuje tato vaše starost, že zanedbáváte jejich věčný blahobyt a ještě patrnější štěstí? Vaše děti jsou mladé stromy, které vám byly svěřeny; váš dům je školka, kde by měly růst, a vy jste zahradníci. Ale pozor! Budete tyto něžné a vzácné stromky pěstovat v neúrodné a písčité půdě? Ano, to přesně děláte, pokud ve vašem domě není nic, co by je nutilo růst v poznání a lásce jejich Boha a Spasitele. Nepřipravujete pro ně snad vhodnou půdu, ze které mohou získávat energii a život? Co se stane z vašich dětí uprostřed všech pokušení, které je obklopí a zatahnou do hříchu? Co z nich bude v těchto pohutých dobách, ve kterých je nezbytné posilovat duši mladého člověka bázni před Bohem, a tak dát té křehké kůře pevnost potřebnou ke spuštění na širý oceán?

Rodiče! Pokud se děti ve vašich domech nesetkávají s duchem zbožnosti, pokud naopak spočívá vaše pýcha v tom, že je obklopujete vnějšími dary, seznamujete je se světskou společností, plníte všechny jejich vrtochy, necháváte je následovat jejich vlastní směr, pak z nich uvidíte vyrůstat marnivé, pyšné, zahálčivé, neposlušné, nestydaté a rozhazovačné osoby! Budou se k vám chovat s pohrdáním; a čím více se jimi budou vaše srdce zabývat, tím méně na vás budou myslet. Takových případů je mnoho; ale zeptejte se sami sebe, jestli nejste zodpovědní za jejich zlovyky a špatné chování; a vaše svědomí vám odpoví, že ano; že nyní jíte chléb hořkosti, který jste si pro sebe napekli. Poznejte z toho, jak vel-

ký byl váš hřích proti Bohu v tom, že jste zanedbávali prostředky, které byly ve vaší moci k ovlivnění jejich srdcí; a nechtě se ostatní poučí z vašeho neštěstí a vychovávají své děti v Pánu!

K tomu neexistuje nic účinnějšího než příklad domácí pobožnosti. Veřejná pobožnost je pro děti často příliš nejasná a obecná a ještě je tolik nezajímá; co se týče osobního uctívání v komůrce, tomu ještě nerozumějí. Učení lekce opakováním, pokud není doprovázeno ničím jiným, by je mohlo vést k tomu, že budou na víru hledět jako na studium, jako třeba cizích jazyků nebo dějepisu. Zde jako všude, a více než všude, platí, že příklad je účinnější než vyučování. Nemají být jen vyučováni z nějaké knihy, že musí milovat Boha, ale vy jim musíte ukázat, že Boha milujete. Pokud zpozorují, že Bůh, o kterém slychávají, není uctíván, i to nejlepší vyučování bude zbytečné; ale díky rodinné pobožnosti tyto mladé rostliny porostou „jako strom zasažený u tekoucí vody, který dává své ovoce v pravý čas, jemuž listí neuvadá“. Vaše děti sice opustí rodičovskou střechu, ale budou si v cizích zemích připomínat modlitby rodičovského domu, a ty modlitby je ochrání. „Má-li však,“ říká Písmo, „dětí nebo vnoučata, ať se ti učí prokazovat zbožnost především své rodině. Kdo se nestará o své blízké a zvláště o členy rodiny, zapřel víru a je horší než nevěřící.“

Abychom doma působili opravdovou radost

A jaké potěšení, jaký pokoj, jaké skutečné štěstí nalezne křesťanská rodina ve vztyčení rodinného oltáře ve svém stře-

du a ve spojení při přinášení oběti Hospodinu!

Takové je zaměstnání andělů v nebesích; a jsou vůbec požehnaní ti, kdo očekávají ty čisté a nesmrtelné radosti? „Jaké dobro, jaké blaho tam, kde bratří bydlí svorně! Jako výborný olej na hlavě, jenž kane na vous, na vous Áronovi, kane mu na výstřih roucha. Jak chermónská rosa, která kane na sijónské hory. Tam udílí Hospodin své požehnání, život navěky.“

Jakou novou milost a život rodině přináší pobožnost! V domě, kde je Bůh zapomenut, je hrubost, špatný humor a trápení ducha. Bez znalosti Boha a Jeho lásky je rodina jen sbírkou jednotlivců, kteří k sobě navzájem více či méně chovají přirozený cit; ale opravdové pouto, láska Boha našeho Otce v Ježíši Kristu našem Pánu, chybí. Básně jsou plné krásných popisů domácího života; ale běda! Jak se často tyto obrazy liší od skutečnosti! Někde je nedostatek vědomí o Boží prozřetelnosti; někde je to láska k bohatství; u jiných rozdílnost povah; u jiných opak postojů. S kolika problémy, s kolika starostmi se rodiny potýkají!

Domácí pobožnost zabrání všem těmto zlům; přinese dokonalou důvěru v Boha, který dává jídlo nebeskému ptactvu; přinese opravdovou lásku vůči těm, se kterými musíme žít; ne náročnou, citlivou lásku, ale milosrdnou lásku, která promíjí a odpouští jako ta Boží; ne hrdou lásku, ale pokornou lásku, doprovázenou vědomím vlastních chyb a slabostí; ne nestálou lásku, ale lásku neměnnou, jako je věčná laskavost. „Ze stanů spravedlivých zní plesání nad spásou.“

Aby utěšila v časech zkoušek

A když přijde chvíle zkoušky, ta chvíle, která musí dříve či později přijít a která někdy navštěvuje domovy lidí častěji než jednou, jakou útěchu pak skýtá domácí pobožnost!

Kde se dějí zkoušky, když ne ve středu rodin? Kde tedy získat lék na tyto zkoušky, když ne ve středu rodin? Jak politováníhodná je rodina, která truchlí, a přitom nenalézá tuto útěchu! Její členové si navzájem svůj zármutek jen prohlubují. Ale pokud, na druhé straně, rodina miluje Boha, pokud má ve zvyku setkávat se, aby vzývala svaté jméno Boha, od kterého přicházejí všechny zkoušky, stejně jako každý dobrý dar; jak budou v takovém případě sklíčené duše pozdviženy! Členové rodiny tiše dlí kolem stolu, na kterém leží Boží kniha, ta kniha, kde najdou slova vzkříšení, života, nesmrtelnosti, kde najdou jistá zaslíbení štěstí pro bytost, která již mezi nimi není, stejně jako záruku jejich vlastních nadějí. Pán jim s potěšením pošle Utěšitele; Duch slávy a Duch Boží na nich spočívá; nepopsatelný balzám je vylit na jejich rány, a dává jim mnoho útěchy; pokoj se přelévá z jednoho srdce do druhého. Těší se z okamžiků nebeské blaženosti. „I když půjdu roklí šeré smrti, nebudu se bát ničeho zlého, vždyť se mnou jsi ty. Tvoje berla a tvá hůl mě potěšují.“ „Vyvedl jsi mě z podsvětí, Hospodine, neboť jeho hněv je na okamžik, jeho přízeň však na celý život; Večer se uhostí pláč, a ráno všechno plesá.“

Abychom ovlivnili společnost

A kdo, bratří, posoudí, jaký může mít domácí pobožnost vliv na samotnou společ-

nost? Jaké povzbuzení by všichni lidé nacházeli v plnění svých povinností, od státníka až k nejhudšímu dělníkovi! Jak by si všichni uvykli jednat s úctou nejen k názorům lidí, ale také k Božímu soudu! Jak by se všichni naučili být spokojení s postavením, do kterého byli postaveni! Osvojili by si dobré způsoby; mocný hlas svědomí by zesílil, prozíravost, slušnost, nadání, společenské ctnosti by se rozvinuly s novým nasazením. Toho bychom se nadáli jak pro sebe, tak pro společnost. „Zbožnost je užitečná pro všechno a má zaslíbení pro život nynější i budoucí.“

POKYNY – JAK VYKONÁVAT RODINNOU POBOŽNOST

S opravdovou duchovností

Zaprvé, vynasnažte se, aby tyto domácí pobožnosti nepostrádaly duchovnost, pravdu a život; ať to není jen čtení jistých textů a opakování určitých forem modliteb, do kterých není zapojeno srdce. To by už bylo asi lépe nemít žádné rodinné pobožnosti než takové. Tyto mrtvé formy se v některých rodinách stále nacházejí. Avšak v současnosti, kdy církev všude usiluje o povstání ze svých trosek, a kdy vítr, o kterém mluvil Ezechiel, vane všude na suché kosti, aby jim udělil život, se musíme vrátit k rodinné pobožnosti a obnovit ji, ne však do stavu ospalosti a smrti, ale do stavu života a síly. Jak máme dosáhnout tohoto cíle? Pojďme konat rodinnou pobožnost nejen jako užitečnou práci, kterou je třeba dotáhnout do konce, neboť to bychom mohli upadnout do omylu, který jsme právě popsali, či do pýchy; pojďme ji však ko-

nat spíše jako ubohé bytosti, které postrádají bohatství; jako vyhladovělá stvoření, která chtějí jídlo k nasycení toho, co je v nich nejvznešenější. Konejte to jako povinnost, pokud chcete – ale raději ji konejte k naplnění svých vlastních potřeb. Malé dítě ví, jak požádat o kousek chleba nebo dokonce o matčino mléko; a nevíme snad my, jak jít k Bohu a požádat Ho o Jeho čisté a duchovní mléko? „Blaze těm, kdo hladovějí a žízni po spravedlnosti, neboť oni budou nasyceni.“

S pružností

Dáme vám další pravidlo, bratři, – nedržte se příliš výhradně, úzkoporse, žádné konkrétní formy. Zaprvé si stanovte tuto službu podle svých vlastních potřeb a potřeb vaší rodiny; ať zde panuje úplná svoboda; ať má jeden den takovou podobu a druhý den jinou, jestli chcete; ať je jednou delší a podruhé kratší. Možná by bylo lepší, aby nejprve nezahrnovala všechny členy vaší domácnosti, spíše by měla mít menší a intimnější charakter; tím se zjednoduší a bude poučnější. Následujte tyto naše návrhy; je velikou věcí, že Bůh nebude pod vaší střechou opomíjen. „Stůjte proto pevně a nedejte si na sebe znovu vložit otrocké jho.“

S Božím slovem

Nejprve by mělo být samozřejmě čteno Boží slovo a někdy snad i jiné křesťanské knihy. V kolika rodinách ta obdivuhodná kniha, kniha národů, byla ve všech dobách a stále je tím nejvzácnějším pokladem! Do kolika obydlí Bible přinesla spravedlnost, pokoj a radost v Duchu svatém,

a poddání se všem autoritám určeným Bohem! Různé knihy, které tvoří Bibli, se téměř všechny od sebe svou podstatou liší; bylo by složité dosáhnout ještě větší různorodosti v jednom svazku, a přesto je v každé z těch knih ten samý Boží Duch. Tato okolnost z ní činí knihu zcela příhodnou k syčení celé rodiny; a proto se tolik chudých a neznámých rodin v protestantských zemích, kteří tu Knihu vlastní, obejdou bez všech dalších, a jejím prostřednictvím dosahují nejen věčného života, ale i pozoruhodného intelektuálního rozvoje. Dítě, starý muž, žena a dospělý muž, každý v ní nachází něco, co ho zaujme a vede ho k Bohu. Je tam něco pro každou životní situaci. Jaká hojná útěcha vždy plyne všem ztrápeným a sužovaným, ale věrným duším z Žalmů královského Proroka! Je dobré číst některé knihy Písma celé, ale není nutné následovat pořadí, ve kterém se knihy ve Svatém svazku nacházejí. Naopak, je možná nejlepší vracet se z Nového zákona do Starého a ze Starého do Nového; z jednoho z proroků do apoštolských epištol a pak k jedné z historických knih Starého zákona. Je žádoucí, aby osoba, která čte, dělala poznámky ohledně čteného textu. Víte, jak mluvit o kterékoliv jiné knize, kterou čtete; jen tady myšlenky a slova chybí? Nenacházíte zde nic, co by se dalo uplatnit na stav vašeho srdce, situaci vaší rodiny, charakter jednoho z vašich dětí? Nečtěte tuto Knihu jako události, které již dávno proběhly, ale jako knihu, která je napsaná pro vás, která je adresovaná vám v současnosti; snadno přirovnáte popsání okolnosti a události ke svým vlastním. A i kdyby vám ne-

bylo dáno nic, ochotně žádejte Ducha svatého, aby udělil každému srdci ovoce, které zaslíbil ke svému slovu. „Spustí-li se lijavec nebo padá-li sníh z nebe, nevrací se zpátky, nýbrž zavlažuje zemi a činí ji plodnou a úrodnou, takže vydává símě tomu, kdo rozsívá, a chléb tomu, kdo jí. Tak tomu bude s mým slovem, které vychází z mých úst: Nenavrátí se ke mně s prázdnou, nýbrž vykoná, co chci, vykoná zdárně, k čemu jsem je poslal.“

S modlitbou

Další částí pobožnosti je společná modlitba. Je pravda, že existují dobré psané modlitby; ale neumíte se modlit k Bohu nahlas své vlastní modlitby? Umíte velmi dobře mluvit se svým přítelem; proč byste tedy neměli umět mluvit k Bohu? Není snad vašim největším a nejbližším Přítelem? Jak je jednoduché k Němu přistoupit, když přistupujeme ve jménu ukřižovaného Krista!

„Ty jsi, Hospodine, blízko,“ říká David. „Budou ještě mluvit,“ řekl Bůh, „a já je už vyslyším.“ Když se umíte modlit v duchu, neumíte se modlit i nahlas? Nebudte tak úzkostliví ohledně toho, co budete říkat; „Modlitba si žádá více srdce než jazyka, více víry než rozumu.“ Copak by mohlo být bez užitku, když se například otec nebo matka modlí nahlas za děti, které jsou přítomny, rozebírají jejich hříchy před Bohem, žádají Ho o Jeho pomoc a milost? A jak často je rodina v situaci, kdy je volána, aby přinášela oběti modlitby k Bohu za záchranu, za pomoc, za útěchu! „Budete mě hledat a naleznete mě, když se mne budete dotazovat celým svým srdcem,“ říká Pán.

Se zpěvem

Třetí částí pobožnosti, která by měla, pokud je to možné, tvořit část domácí pobožnosti, je zpěv. V těchto dnech člověk spojil zpívání se svými činnostmi a obzvláště s tím, co ho těší; ale prvotním cílem zpěvu jistě bylo chválit Boha. A právě tomu ho zasvětil královský Prorok, neměli bychom to tedy dělat také tak? Pokud se z některých domovů ozývá tolik bezbožného zpěvu, proč bychom neměli zpívat k uctění Boha, který nás stvořil a zachránil? Navíc, jsou-li někdy svaté duchovní písně zpívány kvůli kráse melodie, neměli bychom je tím víc zpívat s pokorou a zápallem k oslavě Pána? „Navzájem se napomínejte a s vděčností zpívejte Bohu ve svých srdcích chvalozpěvy, oslavné zpěvy a duchovní písně.“ (ČSP).

V nejpříhodnější čas

Někteří však možná řeknou: „Kdy si máme takto připomínat Boha a přistupovat k Němu společně?“ Odpovídám, že to záleží na vás, v hodinu, v které se vám to hodí, kdy budete nejméně rušení ostatními záležitostmi. To je obecně večer; možná by bylo lepší kvůli únavě z celého dne, aby se pobožnost konala ráno; a úplně nejlépe, aby se konala ráno i večer. Když jste posnídali nebo i během snídaně, nemohli byste trávit čas, který obvykle trávíte mlčením nebo mluvením o nedůležitých záležitostech, přečtením nebo nasloucháním několika slovům, které by vaše myšlenky pozdvihly k Bohu? Chystám se začít den první potřebou svého živočišného těla; ale ty, má duchovní a nesmrtelná duše, ty nic neudě-

láš ani nic nedostaneš? Chystám se nakrmit své tělo tím, co stvořil Bůh; ale i ty, má duše, se probud' a získej svou potravu od Stvořitele! Ach, Bože, Ty jsi můj podíl navěky! Bože, tys Bůh můj! Hledám tě za úsvitu! Jaké požehnání, bratři moji, přinese takový začátek celému dni, a jaké šťastné rozpoložení myslí tím získáte!

A vám, křesťanští rodiče, ať je pro vás večer dne Páně, doba, kdy děti nevěřících rodičů běží na místa zábavy, obzvláště vzácný a posvěcený. Vyučujte svou domácnost cestě Páně a vaše vyučování v tom čase bude obzvláště požehnáno, za podmínky, že vaše děti vidí, že jste skutečně upřímní v díle, které konáte.

V prostotě srdce

K tomu všemu, bratři, přidejte základní věc – život v souladu s posvátností uctívání, které přinášíte Bohu. Nebudte jiný člověk před Božím oltářem a jiný ve světě, ale buďte stále opravdově jedním člověkem. Ať vaše chování v průběhu dne je živým komentářem toho, co jste četli, slyšeli nebo řekli v hodině ztišení. „Podle slova však také jednejte, nebudte jen posluchači – to byste klamali sami sebe! Hospodinu je ohavností cesta svévolníka, ale miluje toho, kdo následuje spravedlnost.“

Závěr

Taková je rodinná pobožnost. Připomněli jsme vám, drazí bratři, všechny důvody, které by měly urychlit její zavedení ve vašich rodinách, a snažně vás prosíme, obzvláště vás, kdo jste manželé a manželkami, otci a matkami, abyste položili svou ruku na pluh. Řeknete

však: „To je divné.“? Co, bratři! Není divnější, že rodina, která vyznává, že je křesťanská, že má pevnou naději pro věčnost, přistupuje k věčnosti, aniž by nesla znamení té naděje, bez přípravy, bez horů, snad i, běda, bez jakékoliv myšlenky na tyto věci? Tak to je velmi divné!

Říkáte: „Tato věc má jen malou reputaci a věhlas, a je spojena s jistou mírou hanby“? A kdo je tedy větší – otec, který byl v minulých a šťastnějších dnech veleknězem Božím ve svém vlastním domě a kdo zvýšil svou rodičovskou autoritu a získal pro ni pomazání shůry tím, že se svými dětmi poklekal před svým Otcem a Otcem jich všech; nebo světský muž našich dní, jehož mysl se zabývá jen marnou honbou, kdo zapomíná na svůj věčný osud a osud svých dětí a v jehož domě Bůh není? Jaká je toto hanba! Možná ale řeknete: „Jiné časy, jiné mravy; ty věci byly dobré tehdy, ale nyní je všechno jinak“? Právě kvůli tomu, že se všechno změnilo, musíme spěchat a vztyčit rodné oltáře v prostředku našich rodin, jinak toto chabé pouto, které tyto rodiny stále zadržuje, bude rozbito, a Církev i stát skončí ve zkáze. Není přeci pravda, že když se nemoc rozmůže, lék přestane působit; a předtím, než se nad životem člověka už jen zoufá, jsou mu podány ty nejsilnější prostředky. A tak se tedy vy, kdo jste z Boží milosti ve správném stavu, a kdo jste udělali správná předsevzetí, pokuste a nebojte se; utište druhé; uchylte se k modlitbě; žádejte Boha, aby vás On sám vedl, posílil a dopřál vám zdaru; žádejte Ježíše Krista, aby byl s vámi; „Neboť kde jsou dva nebo tři shro-

máždění v jeho jménu, tam jsem já uprostřed nich.“

Pokud si však, bratři, přejete ve svém domě vztyčit oltář Bohu, musíte ho nejprve vztyčit ve svém vlastním srdci. A je tam? Ptám se vás, bratři, je tam? Ach! Kdybych mohl odhrnout závoj, kdybych nyní mohl proniknout do srdcí těch, kdo mi naslouchají, co bych uviděl? Nebo spíše, ach Pane, co Ty musíš spařovat v našich srdcích – Ty, před kterým není nic ukryto a před nímž jsou všechny věci nahé a odhalené!

Ve tvém srdci, drahý posluchači, vidím oltář vztyčený pro potěšení a světskost; tady přinášíš svou ranní oběť; tady obětuješ, obzvláště večer; a vůně z ní stoupající tě omamuje a zdivočuje dokonce i v noci.

Ve tvém srdci, drahý posluchači, vidím oltář zasvěcený dobrým darům tohoto světa, bohatství, mamonu.

Ve tvém srdci, můj milý posluchači, vidím oltář zasvěcený tobě. Ty jsi modla, kterou uctíváš, kterou vyvyšuješ nade všechno, pro kterou si přeješ všechny věci a u jejichž nohou bys rád viděl celý svět klečet.

Bratři, je ve vašich srdcích oltář vztyčený jedinému živému a skutečnému Bohu? Jste chrámem Boha a přebývá ve vás Duch svatý? Dokud ve vašich duších nebude oltář vztyčený Bohu, nebude žádný ani ve vašem domě; „Co má společného spravedlnost s nepravostí? A jaké spoluzití světla s temnotou? Jaký souzvuk Krista s Belíálem? Jaké spojení chrámu Božího s modlami?“ Obráťte se tedy ve svých srdcích! Zemřete světu,

42 ZÁPAS O DUŠI

hříchu, dokonce i sobě a žijte Bohu v Ježíši Kristu našem Pánu. Nesmrtelné duše, Kristus vás vykoupil za velikou cenu! Dal za vás celý svůj život na kříži. Učte se tedy, že „za všechny zemřel proto, aby ti, kteří jsou naživu, nežili už sami sobě, nýbrž tomu, kdo za ně zemřel i vstal“. „Proto, vyjděte z jejich středu a oddělte se, praví Hospodin, a, ničeho nečistého se nedotýkejte, a já vás přijmu“ a „budu vám Otcem a vy budete mými syny a dcerami, praví Hospodin zástupů“.

Šťastná je rodina, bratři, která přijala Boha, jenž říká: „Zřídím si mezi vámi příbytek. Budu procházet mezi vámi a budu vám Bohem a vy budete mým lidem.“ Šťastná v časnosti a šťastná na věčnosti! Jak můžete doufat, že se v nebi blízko Krista setkáte s těmi, které milujete, pokud s nimi na zemi Krista nehledáte? Jak byste se tam měli sejít jako rodina, pokud jste jako rodina nevstupovali do nebeských věcí tady dole? Ale co se týče křesťanské rodiny, která se spojovala v Ježíši,

ta se bezpochyby setká okolo trůnu slávy Toho, kterého milovala, aniž by Ho spatřila. Ta jen změní své bídné a pomíjivé obydlí za nezměrné a věčné Boží sídlo. Z pokorné rodiny na zemi spojené stejnými pouty s celou nebeskou rodinou se stane nespočetná a slavná rodina. Obklopí Boží trůn se sto a čtyřiceti čtyřmi tisíci a řekne, jak říkala i na zemi, ale tentokrát s radostí a slávou: Ty jsi hoden, Pane, přijmout slávu, čest i moc.“

Bratři, pokud by se alespoň jediný otec nebo matka nyní rozhodli setkávat se v přítomnosti Pána, pokud by se jediná osoba ještě nyní nevázaná rodinnými pouty rozhodla, že až bude vázána, vztyčí ve svém domě oltář Bohu, a bude v budoucnu jednat tak, že na něj a členy jeho rodiny sestoupí hojná požehnání, vzdal bych Bohu díky zato, že jsem k vám takto promluvil.

Drahý posluchači! Nechtě se Pán dotkne tvého srdce tak, abys zvolal: „Já a můj dům budeme sloužit Hospodinu!“ Amen. ■

PODDANOST ŽENY

Paul Tautges

Poddanost není...

Biblická výzva pro ženu, aby se poddala svému manželovi, je jednou z oblastí křesťanského života, které jsou nejvíce nepochopeny a tonou ve zmatcích. Proto nám někdy, když se snažíme něco definovat, pomáhá zamyslet se nad tím, co ta daná věc není. Ve své skvělé brožurce „Pomoc! Nedokáží se poddat svému muži“ uděluje biblická poradkyně Glenda Hottonová ženám dobré rady. Vysvětluje, že když se že-

na pokorně a zbožným způsobem poddá svému manželovi, „dává jí to svobodu stát se vším, po čem touží a o čem sní, protože se především poddává Pánu“. Autorka poté vysvětluje biblickou poddanost popravením šestice běžných náhledů na poddanost. Tak tedy – co poddanost není...

1. Poddanost neznamená být rohožka.

Bůh nedal mužům svolení, aby byli bezohlední ke svým ženám nebo aby s ni-

mi jakkoliv špatně zacházeli. Neřekl mužům, aby dělali věci, které by ohrožovaly mentální a emocionální zdraví jejich manželek. Vzpomeňte si, že přikázání dané ženám, aby se poddaly svým manželům, následuje po přikázání mužům, aby své ženy milovali tak, jako Kristus miloval církve a sám se za ni obětoval (Ef 5,25). Muži a ženy se od sebe liší. Ale ne všechny ženy věří, že to tak Bůh ustanovil. Jejich myšlení vychází z učení současného ženského feminismu, které nám říká, že to byla společnost, kdo určuje naše postavení podle pohlaví. Na našich světských univerzitách se vyučuje, že jsme od dětství programovány, jak jednat a jak se chovat jakožto ženy, čímž je v nás pěstována méněcennost. Nejsme méněcenné, ale ve všech směrech rovnocenné. Rovnocenní, ale jiní! Bůh určil mužům a ženám do manželství odlišné role.

2. Poddanost není boj o to, kdo je lepší.

Titul „hlava rodiny“ není z těch, o které lze soutěžit, aby se ukázalo, kdo je nejlepší. Bůh řekl: „Muž je hlavou ženy“. Bůh zná naše silné i slabé stránky, a všechny je využívá pro Svou slávu. Pokud je manžel moudrý, bude vyhledávat moudrost, znalosti a názory své ženy. Mnozí muži však říkají, že nemohou využívat obdarování svých žen, jejich výkonnost nebo inteligenci, protože jejich ženy mají tendenci přebírat vedení. Ženy, které jsou v určitých oblastech obdarovanější než jejich muži, lze snadno rozpoznat. Některé jsou přirozeně schopné ve finančních záležitostech, zahradničení, výzdobě nebo organizaci. Ale výroky jako: „Jsem obdaro-

vanější v organizování, a proto řídím tuhle rodinu“ mohou být extrémně zničující pro manžela, který se snaží být dobrou hlavou rodiny. Ráda bych však dodala, že muž sebevědomý a jistý ve své roli hlavy rodiny dokáže rozpoznat, že jeho žena je v takových oblastech obdarována, a může ji požádat, aby tyto zodpovědnosti převzala. Bude na její pomoc hrdý. Převzetí rolí takovým způsobem stále představuje poddanost.

3. Poddanost neznamená být pasivní.

Některé ženy jsou přirozeně tiché a projevují se velmi opatrně, od přirozenosti je to pro ně těžké. Pokud však žena svůj projev zadržuje ze strachu nebo aby zachovala klid za každou cenu, pak se nejedná o poddanost. Jsou ale chvíle, kdy se žena rozhodne mlčet záměrně – kvůli něčemu většímu. Ježíš, Bůh v těle, je nám ve všem příkladem a v Markovi 15,3–5 nám dává příklad záměrného mlčení. Velekněz Ho začal tvrdě obviňovat. Potom se Ho Pilát zeptal znovu: „Nic neodpovídáš? Pohled, co všechno na tebe žalují!“ Ale Ježíš ani nadále neodpovídal, a tím Piláta překvapil. Kristus se nebál něco povědět. Nebál se obhajovat. Nebál se toho, co Pilát udělá. Věděl, co Pilát může udělat a věděl, že se nemusí obhajovat, protože Bůh měl v plánu něco většího. Stále měl vše pod kontrolou, ale neplýtl slovy na Svoji obranu. Když se žena úmyslně odmlčí, dává jí to schopnost získat nad sebou kontrolu, volit slova pečlivě, modlit se a hledat vedení, zapsat si skutečnosti, své myšlenky, nápady, názory a tušení a vše to svému manželovi

vi přehledně předložit... To není pasivita, to je projev její síly. Přihlížejícímu by se mohlo zdát, že je pasivní, ale ve skutečnosti tak uvádí do praxe svou inteligenci, schopnost rozlišovat a vedení Duchem. Své starosti muži překládá v soukromí, když jsou oba v klidu a ona je připravená.

4. Poddanost není určena tím, kdo má pravdu.

Křesťané žijí v rámci parametrů biblických zásad a svých vlastních priorit. Pokud Písmo promluvilo k určité otázce, sluší se, abychom mu věnovali pozornost. Ale některé záležitosti bychom mohli nazvat „šedými zónami“, týkají se osobních priorit. Mnohé situace, které v rodině nastávají, nemusí být jasně duchovně správně nebo špatně. Je důležité své priority sdílet, musíme však mít na paměti, že Bůh působí skrze naše manželky k dobrému celé rodiny a že naši manželé odpovídají Bohu za svá rozhodnutí. To staví nás ženy do modlitební pozice. Poddanost je jednoduchá, když se svými muži souhlasíme. Zkouška však samozřejmě přichází ve chvíli, kdy muž volí opak toho, co chceme my. To vyžaduje naši důvěru v to, že Boží cesta je tou nejlepší cestou, a pochopení, že se o nás postará a že právě štěstí přichází skrze důvěru v Boha. To On povolává ženu k poddanosti svému muži (viz 1Pt 3,1–2).

5. Poddanost není břemeno, které musíme nést.

Poddanost je spíše Bohem daná výsada a nutnost pro to, aby rodina hladce fungovala. Žena může zaujmout postoj mužčednice. Taková žena si stále stěžuje, dělá problémy a má na svou domácnost velmi

narušující vliv. Přivlastnila si postoj typu „já chudák“ a je špatným svěděctvím křesťanské víry. To není zbožná poddanost.

6. Poddanost není prostředek, který žena použije, když něco chce.

Poddanost přichází bez podmínek. Je to touha těšit Boha a dělat to, co je pro rodinu nejlepší. Většina žen touží po vnitřním klidu, který pochází ze života v jednotě se svými manžely a z poslušnosti Bohu. Jak píšu tyto řádky, v myslí se mi vynořují slova písně od Fanny J. Crosbyové:

Dokonalá poddanost, vše je v klidu, jsem ve svém Spasiteli šťastná a požehnaná; Pozoruji a čekám, pohlížím vzhůru, naplněna Jeho dobrotou, ztracena v Jeho lásce. To je můj příběh, to je má píseň – chválit svého Spasitele po celý den!

Hottonová poté uzavírá touto důležitou výzvou k poddané víře v Ježíše Krista: „Jestliže neznáte Krista jako svého Pána a Spasitele, bude téměř nemožné zaujmout postoj poddanosti ke svému muži a důvěřovat Bohu, že bude ve vašem manželství působit. Požádejte svého pastora nebo staršího ve vašem sboru, aby vám představil tohoto nádherného milujícího Boha, který vás miluje (Ř 5,6–10). Miluje vás tak, že dal svého jediného Syna, aby zemřel na kříži bídnou smrtí – za vás, abyste mohla získat duchovní pokoj. Ježíš říká: „Pojďte ke mně, všichni, kdo se namáháte a jste obtíženi břemeny, a já vám dám odpočinout“ (Mt 11,28). Požehnaná jistota, kterou poddanost přináší, je ovocem křesťanského života.“

Poddanost je...

1. Postoj srdce, předtím než se stane skutkem.

Je to víra, že je to pro manželství od Boha to nejlepší. Je to aktivní vyjádření víry v Boží slovo a Boží motivy k ustanovení tohoto příkazu.

2. Je to příkaz, který má být poslechnut vůlí.

Některé ženy považují za příkazy jen pokyny Starého zákona. Ale v Novém zákoně toho Ježíš řekl hodně o poslušnosti Jeho přikázáním z lásky k Němu: *Milujte-li mne, budete zachovávat má přikázání* (J 14,15, viz také 1J 2,3–4).

Jestliže žena není přesvědčena, že zásada poddanosti je Božím příkazem, bude zmítána nebiblickými radami, které nabízí svět. Světské rady se téměř denně mění s každým vydáním nového článku či knihy. Poddanost je Boží příkaz a Bůh je ten, koho žena poslouchá, když se poddá svému manželovi. Za výsledek zodpovídá Bůh. To nám odkrývá úplně nový rozměr. Podporuje to správný postoj a přeměňuje

poslušnost na poddanost. Když žena poslechne svého muže, nejprve si řekne: „Ano, Pane,“ a pak „Ano, drahý.“

Jedna žena dosvědčuje:

Poddanost znamená uchýlit se ochotně, radostně a s úctou pod deštník ochranné autority mého manžela. Neprosazovat svou, ale probírat situace se svým mužem a dovolit mu udělat konečné rozhodnutí. Má-li se jednat o opravdovou poddanost, nemá zde místo nepřejícnost nebo přístup typu „já ti to říkám“, ale tichý, jemný, povzbuzující duch. Poddanost znamená pochopit, že Bůh ho určil za hlavu/vůdce rodiny, a účelně se snažit nepřisvojovat si jeho moc, ale pomáhat mu vhodně tam, kde to můj muž potřebuje. Činit mu dobro a ne zlo po všechny dny svého života.

Paní Hottonová poté uzavírá tuto část následovným ujištěním: „Když se žena tímto způsobem poddá, dává jí to svobodu stát se vším tím, po čem touží a o čem sní, protože se předně poddává Pánu.“ ■

– www.CounselingOneAnother.com –

ZAMYŠLENÍ

BIBLE – ZBRAŇ NAŠEHO PÁNA

Charles Haddon Spurgeon

Každému křesťanu doporučuji stále používat neomylné Slovo, protože i náš Pán si zvolil tuto zbraň, když Ho na poušti pokoušel Satan. Měl velký výběr zbraní, jimiž mohl bojovat proti Satanovi, ale ne vzal si žádnou jinou zbraň než meč Ducha: „Je psáno“. Pán Ježíš mohl zvítězit nad Satanem pomocí andělských mocností. Stačilo poprosit Otce, a poslal by Mu dvanáct legií

andělů, proti kterým by Ježíšův úhlavní nepřítel neobstál ani jediný okamžik.

Kdyby Pán použil jen svou božskou moc, jediné Jeho slovo by poslalo pokušitele zpět do pekla. Namísto božské moci však použil „Je psáno“, a tak poučil svou církev, že nemá nikdy používat násilí nebo používat fyzické zbraně, ale má důvěřovat pouze moci, která spočívá v Božím slově.

To je náš meč a štít. Duchovní království se musí zřídit a udržovat pouze duchovní mocí. Náš Pán mohl pokušitele odbýt tím, že by byl odhalil svou vlastní slávu. Ale sláva Boží moci byla skryta v ponížení lidské podobě. Kdyby byl Pán Ježíš jen na okamžik poodhalil závoj, byl by se nepřítel dostal do takového zmatku jako sovy nebo netopýři, když je osvítil slunce. Ale Pán Ježíš se poníží, aby skryl svůj majestát a bránil se pouze tím „Je psáno“.

Náš Mistr mohl zaútočit na Satana i reťorikou a logikou. Proč s ním nediskutoval o předložených návrzích? Bylo třeba vyvrátit tři Satanova návrhy, ale náš Pán se omezil na jeden jediný argument: „Je psáno.“

Nuže, milí bratři, když si náš Pán a Mistr při tom všem výběru zbraní, které mohl použít, zvolil jen meč svého Boha, neváhejte ani na okamžik, uchopte a pevně držte tuto jednu jedinou zbraň svatých všech dob. Odhodte dřevěný meč důvodů lidského rozumu. Nedůvěřujte lidské výmluvnosti, ale vyzbrojte se spolehlivými výroky Boha, který nikdy nemůže lhát. Pak se nemusíte bát Satana a celého jeho vojska. Ježíš, na to se můžeme spolehnout, si zvolil nejlepší zbraň. To, co bylo nejlepší pro Něho, bude nejlepší i pro nás.

Všimněme si, že Pán Ježíš použil tuto zbraň na začátku své cesty. Ještě předtím než vystoupil na veřejnost, uchopil zbraň, která byla pro Něho vykována a připravena, a směle řekl: „Je psáno.“

Vy, mladí obrácení křesťané, jste už pravděpodobně prošli po-

dobnými zkouškami, nebo vás to čeká. Vzpomínám si, že hned první týden poté, co mě Spasitel našel, jsem byl vystaven velmi zuřivému duchovnímu pokušení a neudivilo by mě, kdyby vás potkalo totéž. Nuže, prosím vás, udělejte to, co udělal Ježíš – uchopte pevně: „Je psáno“. Je to stejně dobrá zbraň pro dítě jako pro silného muže. Pokud je věřící tak velký jako Goliáš, nepotřebuje lepší meč, a pokud je pouze nemluviňátko v Božích věcech, bude tento meč vhodný i do jeho ruky. Je stejně účinný pro útok i pro obranu.

Jaká je to milost pro tebe, mladý křesťane, že nepotřebuješ dokazovat a vymýšlet, ale pouze věřit a přijímat. Máš jen otevřít svou Bibli, najít Slovo a vrhnout ho na Satana jako kámen z Davidova praku a ovládnout pole. „Je psáno“, Bůh to řekl, a to stačí. Požehnaný meč a požehnaný štít, který může používat již malé dítě, který mohou uchopit i neučení a prostí, a který dává nesmělým sílu a slabým vítězství. ■

ČESKÝ BIBLICKÝ
INSTITUT

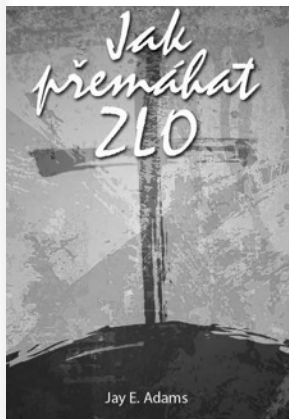
Přijímáme přihlášky

— do těchto studijních programů —

- Základní přehled Bible
- Výklad a kázání Bible 1

www.CBIKROMERIZ.CZ

Novinka v Poutníkové četbě

Jak přemáhat zlo

Sobectví, zloba, rozhorčení, odplata...

Když se proti nám druzí provinují, často, aniž bychom o tom přemýšleli, reagujeme tímto způsobem. I když si uvědomujeme, že bychom se vůči svým rodinným příslušníkům, sousedům, spoluvěřícím, spolupracovníkům a nepřátelům takto chovat neměli, nejsme si jisti tím, jak bychom se chovat měli.

Jay E. Adams říká, že lepší způsob opravdu existuje. Apoštol Pavel jej popisuje v listu Římanům 12,14–21. Tento praktický výklad zmíněné pasáže se zabývá podstatou našeho boje se zlem a ukazuje cestu k vítězství a pokoji. Zde najde pomoc a vhled do každodenních konfliktů každý křesťan, vedoucí církve i poradce.

146 stran, brož., cena: 165,- Kč.

www.PoutnikovaCetba.cz, Poutnik@PoutnikovaCetba.cz,
tel.: +420 472 741 623, Poutníková četba, Žandov 85, Chlumec 403 39

Sola Scriptura (Samotné Písmo)

Zimní konference 2015

24. ledna 2015, Biskupské gymnázium Brno

1. Námitky proti Sola Scriptura (Jaroslav Kernal)
2. Sola Scriptura a spasení (Lance Roberts)
3. Sola Scriptura a církev (Jan Suchý)
4. Sola Scriptura a Kristus (Ján Šichula)
5. Sola Scriptura a praktický křesť. život (Pavel Steiger)

Na konferenci bude představena kniha A. W. Pinka „Užitek Božího slova“.
Další informace sledujte na našich webových stránkách (www.reformace.cz)
nebo v časopise Zápas o duši.

**Objednávky časopisu, knih, nahrávek a své připomínky,
názory, náměty nebo články posílejte na:**

zapasodusi@gmail.com

Nebo na adresu: **Zápas o duši, Veleslavínova 14
400 11 Ústí nad Labem**

Telefon do redakce: (+420) 411 440 021

**Dobrovolné příspěvky posílejte přiloženou složenkou nebo převodem z účtu.
Jako variabilní symbol použijte číslo uvedené na adresním štítku.**

Číslo účtu: 2600196560 / 2010 (Česká republika)
2600196560 / 8330 (Slovensko)

www.reformace.cz

Posláním občanského sdružení Reformace.cz je pomáhat jednotlivcům, místním sborům a dalším misijním organizacím naplňovat příkaz Pána Ježíše Krista nést Boží slovo do celého světa a vychovávat učedníky.

**Na webu naleznete: stovky nahrávek kázání a vyučování •
webový archiv časopisu Zápas o duši • úvahy a vyučování •
elektronické knihy • internetový časopis Reformace • staré
publikace ke stažení • videa • a další.**

**HCJB vysílání v Rádiu 7 (www.radio7.cz)
pondělí 23³⁰–0⁰⁰, středa 17¹⁵–17⁴⁵, čtvrtek 5⁰⁰–5³⁰**

Reformace

Internetový měsíčník pro církve reformovanou a stále se reformující.
Vychází v elektronické podobě vždy na začátku měsíce, můžete ho dostávat
emailem a zároveň je také k dispozici na našich webových stránkách.

ZÁPAS O DUŠI © vydává Reformace.cz, Hošťálkova 1b, 169 00 Praha 6, IČ: 41605012

Redakce a administrace: Veleslavínova 14, 400 11 Ústí nad Labem

Odpovědný redaktor: Jaroslav Kernal

Redakční rada: Daniel Adamovský, Radovan Hynek, Petr Papež, Julie Petrecká,
Klára Steigerová, Pavel Steiger, Iva Suchá, Jan Suchý

Číslo 121 vyšlo 15. července 2014, ev. č. MKČR: E 11180

Tiskne Grafotechna print, s. r. o., Lýskova 1594/33, 155 00 Praha 13 – Stodůlky

Vychází čtyřikrát do roka. **NEPRODEJNÉ!**

ISSN 1804-2880